

РІДНА ЦЕРКВА

БЮЛЕТЕНЬ БРАТСТВА ОБОРОНИ РІДНОЇ ЦЕРКВИ

UKRAINIAN CHURCH

BULLETIN OF THE UKRAINIAN CHURCH DEFENCE BROTHERHOOD

ЧИСЛО 3. РІК I. ВІННІПЕГ, МАН., ЖОВТЕНЬ-ГРУДЕНЬ, 1935. WINNIPEG, OCTOBER-DECEMBER 1935. VOL. 1. NO. 3.

Митрополит о. Василь Липківський благословляє акцію оборони Рідної Церкви

Понице наводимо дуже важливий лист Митрополита о. Василя "Липківського". Лист цей був написаний ним, по пропозиції нам первою брошурою п. В. Синєстуна, п. з. "Догматична канонічна ставница Укр. Греко - Православної Церкви в Канаді". Лист був післаний на адресу о. П. Маєвського.

Жаль тільки, що лист Митрополита не прийшов ще перед сакратичними Собором. Колибі дегелагти Собору знайдуть думки о. Митрополита, результат Собору буде пілком відмінний, і нинішнього непорозуміння в Церкві не було.

Київ, 8-го липня 1935.
Шановний Отче Петре!

Дякую за папір і особливо за книжечку. З неї я багато освідомлюся про стан нашої Церкви і у вас в Канаді. Запевне все, як у людей і особливо як у нас Українців. Багато сумного, хоч та кого змічаного, в книжечці, але все-таки чуттєво, що і в нас в Америці є вірні певні і свідомі, що не дадуть занепасти на ший Церкві і в той трудний мент, коли будівля церкви ледве починається і головно будівників ні в умовах воли не звільнить себе від рабського дужу...

На наш Собор цей мій лист зазвичай не встигне, але всем не може не висловити хоч короткою тих слів, що він постало в мене під враженням цієї книжечки. Мені якож чудиться що Українська Автокефальна Церква в Канаді є в долині, щоби назлу "Греко-Православії". Що колиб так назвала себе Церква Болгарська або Сербська або Я навіть давна Українська, що прийшла від безпосередньо від греків тисячу літ тому, це було б що зрозуміло. Але ж і щ...

Церкви вже давно вільнили себе від офиційної назви "греко-православії", чи "греко-католицької церкви", то вона та зробила - не досить розумно. Уніяцька церква є підле римському католицизму і коли має грекіцький обряд (хоч і не вже суміжний), то має його з ласки й дозволу римського католицизму і тому мусить себе чіпляти до греків і до Риму. А наша Православна церква є автокефальна, ні від греків, ні від Риму незалежна, чому ж й себе чіпляти до греків? Зважаючи, незалежність Укр. Прав. Церкви ні в яким разі не відповідає і від братського единства і з усіма іншими православно-церквами, лише зважаючи розумінням братського единства в частині автокефальності нашої Церкви. А братство можливе лише між церквами рівноправними, автокефальними; де під легітиміт, чи залежність, там братство немає.

Православна Церква кожного народу (им повинні вірити) є вітвір Св. Іоанна на грунті Христової віри, а не вітвір греків, чи римлян, чи інш. І це визнання братства є, на мій погляд, найвищий дог...

мат християнства, і церкви, які того бра-
терства не визнають і цим визнанням не
живуть, не ганят звістки православними
навіть християнськими, бо Христос ні до
чого так ясно не закликав своїх учнів, як
до любові й братстві й ні проти чого
так не поставав, як проти підвищення
одних і приниження інших. "Ви не звійт
сѧ, які Віх, учителями, бо одні у вас
учителя — Христос, а ми всі браття. І
Отцем не звійт собі нікого, бо один у
вас наставник — Христос. Більший же
з вас наставник буде вагу" (Мат. 23,
8-11), (Мар. 10, 42-45).

Отже Собор Укр. Прав. Церкви в Ка-
наді мусить нарешті звільнити свою Цер-
ків від залізного додатку "греко". Може
скажуть, що назва, титул це річ дрібна,
не важна. Але от в ізміні з'явилася
і під крило греків тутляться і архієп. Іван
Теодорович зі своїми "кумами", і почас-
ти проп. Савчук із своїм Константироєм.
Прот. Савчук пише: "Укр. Греко-Право-
славна Церква в Канаді... прийшла віру
і dogma такі самі, як ріжки існуючих
греко-православних церков". Дехто ці цер-
кви існують? Принаймані я такі не знаю.
І Болгарська, Я Сербська, а Російська і
Грузинська та інші прав. церкви дуже
можуть бути, а може й обуривши, ко-
мі до їх національних назв додали ще
"Укр.". Наша Православна церква в Ка-
наді, що для нас митці Діонісій здо-
був "автокефальію", але сама титул
"блаженства" безпосередньо від цар-
ського патріарха відійшла, а православно-
ї звісткою себе не звів. Так доки й
канон 7-ми Всеєві Соборів, оскільки
вони приняті всіма церквами, уже пере-
стали бути спеціально грекіськими, а ста-
(Продовження на ст. 2.)

Катедральна Парафія в Філадельфії за. Нерозлучну звізь з УАПЦ на Україні

В суботу 26-го жовтня, с. р. відбулися Надзвичайні Збори парохії УАПЦ св. Володимира в Філадельфії, на яких рішено запротестовано і опрікнено заходи епископа Івана Теодоровича і Консисто-
рії УАПЦ в Америці щодо злуки з жу-
ківськими співчленами і щодо перетворен-
ня УАПЦ в Америці в епархію царгород-
ського патріархія. Зборами проводив па-
рохійний представитель Н. Ворончак, сектарівський парохійний секретар М. Павлук. По основній дискусії над та-
ким звісними "тезами", члени парохії одно-
голосно ухвалили резолюції справі злу-
ки. Текст резолюцій такий самий, як
текст резолюції, що їх ухвалила парохія УАПЦ в Шікаго.

Під час голосування над резолюціями майже всі члени парохії брали участь в дискусії. У дискусії виявилися по-
одиноки члени свої обурені проти того,
що Консисторія разом з епископом
без відома вірних наїхала Церкви на
єднаній парохії. Церкви для місії
московських і католіческих церков і місії
пропії УАПЦ в Америці так безглуздо
зрингнував з українського автокефаль-
ного управою нашої Церкви і "великодуш-

но" згодинні підати її під зверхність
хуків і навіть ворожого українським цар-
городським патріархом. Члени парохії
виказували велику пошану мученикам
УАПЦ на Україні, первоствітителі Ва-
сили Липківському, митрополитові всієї
України, і всіх мученикам УАПЦ.

Зокрема з оглядом підчеркнуто перві-
го руїнника УАПЦ в Америці, творця жу-
ківка о. Гунядія, що своєю зрадою УА-
ПЦ створив роздріб в нашій Церкві. На
зборах парохії виявлено, що хліб хтур-
ство о. Гунядка в цій новій комедії звод-
иться до того, що йому і його приколі-
нам вже не стає жуїківських парохій-
а ті, в яких вони сидять, вже їх не хо-
чуть. От вони нараз захотіли злуки, щоб
було де переносятися. Приміром є від-
мінні з парохії в Картерет, де власне
парохом є о. Гунядік, що так скоро як о.
Гунядік вже переходить до католіків, так
їх зараз переходять до католіків, так
їх вже переходить велика жуїківська парохія
в Перт Амбей. Значить, творець жу-
ківка до того вільнився від свого парохі-
її жуїківською нацією, що вони чим скор-
ше хочуть яти нараз да католіків. І от
(Продовження на ст. 2.)

Рух по громадах в справі Собору

Слідуючі громади ухвалили в себе ві-
товинні резолюції з домаганням скликан-
ня наїздинного або нового Собору:
Громада в Енвілі, Ман. ухвалила лише 17.
листопада слідуючу резолюцію:

Ми, члени Укр. Прав. Церкви ім.
Вознесіння Господнього в Енвілі, Ман.
в день 17. листопада 1935 р. на наїздин-
ніх зборах ухвалили такі резолюції:
I. Ми останою на тім становищі, що
наша Церква повинна бути самостійна,
без нікого не залежна і нікому не має
бути підчинена. Значить: не бажамо ані
дружитися з жуїківцями, котрі малібі вважа-
ти нашу Церкву неканоничною, ані не ба-
жамо також, щоби наш Архієпископ о.
Іван Теодорович підчинював нашу Цер-
кві і нас царгородському патріархію.

II. Домагаємося також, щоби цо бо-
ротьбу, як провадиться вже від до-
вночі меж між УАПЦ і УПЦ відмінити
із архієпископом о. Іваном Теодоровичем
і о. Савчуком з однієї сторони, а п. В.
Синєстуном з другої сторони, як наїз-
динським Собором, чи в якій іншій
способі.

Укр. Православні Громади! Домагаєтесь скликання Надзвичайного Собору Церкви!

ЛІСТ МИТР. В. ЛІПКІВСЬКОГО
(Продовження зо ст. 1).

ли всесвітнimi, та i в складенiх iз брati
участь представникi всiх церков, що то-
дi iснували. Взагалi незадовiльно вiд уса
ких iнших мiркувань. Українська Церква
в Канадi мусить знати i зi свого статуту,
i з церковного чартеру що заслову "грекo-",
a зватись просто "Українська Пра-
вославна Церква". Може тодi й пропi-
ваник Пi станове все свiтлiше. Навiть i "ав-
токефальна" можна не додавати, бо на
мiй погляд "православна" i "автокефальна"
— це все одно: не автокефальнi церкви
не є православнимi, хоч для ясностi
слiд бiти "автокефальнi" додати.

Але передею до тих значно вартiнiх
питань, що iх порушив п. Василь Сини-
стун в своiй книжечцi. Iх перш за все
слiд вирiшати з погляду Христової волi,
a не минулой традицiї, i в вiренiннi iх
ми не повиннi оглядатись нi на грекi,
ni на римлян, а лише на Христi. Я пiльну-
вати едiнiннi з Ним, бо my повиннi ро-
бити в церквi дiло не грекiв, не римлян,
a, дiлo перш за все Христове, a по-
тiм рiднi українськi. Шо-ж до канонi-
го єдино правдивого вiдносно них висловi
великого професора — канонiста (Болото-
ва): "Канонiчne те, що корисне в жит-
тю церкви i нeskanonichne те, що неi
некорисне або шкiльне". Я погоджу-
юсь з о. Савчуком, що Канадiйська Укр. Ав-
токефальна Церква не мусить, a може
добровiльно прийтi до свого життя тi-
мi iншi канонiи своєї старої сестри
Укр. Автокефальна Церква Київська. Не мус-
ить, бо прiмус i є дiло нецерковне, a
державне. Але добровiльно i формально
Канадiйська Церква вийшла з братер-
ства едiнiннi з Канадiйською Укр. Церквою.
Однак на практицi в iдеологiчнi коли-
прийняла у собi епiскопiю "Канадiй-
ської Благословленої". A коли старша сестра пере-
буває в тажiй пригодi небезпекi, Кана-
дiйська Церква з почуття братерського
спiлiннi i побоюв i тим ширше повинна
пiдтримувати i рiзнати її пригодiннi. A
iдеологiчно, p. Синисту докumentально
здостиг переконано довiдти, що неi та-
кi, i широ i важлив, що вони то i бу-
ло на дiлi, bo головне в церквi не пост-
новi, не канонi, не формi, a життя. A
життя завжди мусить бути або нас лiк-
ше науково, досвiдом для дальшої пракti-
ни на пiдвищеннi життя, a не каменем для
ного приগноблення..

Саме кардинальнi питання Канадiй-
скої Укр. Церкви це є набуття собi влас-
ного епiскопа, bo православна церква
яка не має над собою жадного началь-
ства, в своему епiскопiю має найвищого
свого представника i виконавця своїх
завдань, на ньому зосереджує дiяльнiсть
благодатi, що має вiд Христi Я його кла-
de в основу свого життя. Отже, як це пi-
тання мусить бути вирiшено в Автокеф-
альна Канадiйська Церкви? Мене дуже здиву-
вала довiдка o. Савчука, що мiк Канадi-
ською Церквою i еп. Германосом iснували
якiснi юридичni умови, "щоб обi сто-
ронi захищали повне право самостiйнос-
ти". Входить — епiскоп i Церква Ка-
надi, цi двi окремi самостiйнi сторонi.
Цe ж стражданнi непорозумiла, пецирко-
на рiч. Адже епiскоп i нaiвий представник церкви, наiлонiвний орган i
благодат, за Христовим словом наiнай-
чiй i слуга i раб. Як же вi може бути
окремою стороною, нi вiд церкви. Ми церкву
кою епiскопом мусить бути найвищої
i самостiйної, не i конfessionnali зв'язку.
Епiскоп, за словом o. Гнатiя Богомо-
ця, iз церкvi i церкva в епiскопi. Отже,
коли Канадiйська Церква якiснi умови
била з еп. Германосом — людиною чу-
жкою, for церкvi випадковою, кому вона
не повторила з архен. o. Теодоровичем,
чom to, в набутi власного епiскопa ви-
наїk не повинна задаваннi цiєї хи-
би, як що той чеirak в яблочко висликав
его скiлькiнiстi.

Отже Канадiйська Церква повинна тi-
пер обрати собi епiскопa, як свiй найви-
щий i наiлонiвний орган, як свiого най-

першого слугу — виконавця своєї волi
органично зв'язаного з Церквою i повин-
на шукати його перш за все в свому оргa-
нiзмi, a не в чужому, в своiй Церкvi iз
своїх священикiв, чо миран. Нощ прокop
не приймається в своїm рiзноманiтнi
(Лук. 4, 24), але для цeї церкви епiскоп не є
прокop, a орган, представник i виконав-
ець йї волi i сильний саме цим единанням
з Церквою.

A якже перевести висвiту обрагого
церквою епiскопa? p. Синисту пропону-
вавши прiмисл давньої Александriй-
ської Церкви i Всеукр. Церк. Собору 1921
року, утворити соборну хiротонiю ру-
мана, що включала вiдбора i мiнуета
своїх пресвiтeri. Я ЦIЛОМ УХВА-
ЮМО ЦЕЛI КРОК I БЛАГОСЛОВЛЯЮМО
ЙОГО. Stan Канадiйської Церкви дoсти-
гнувши до стану Київської Церкви в
1921 р. Запевне до участi в хiротонi
треба запrositi iз архен. o. Теодор-
овичем, кому вiн не зграбував себе зуїт-
сько кiрхиальнiю церемонiю: власно
пересвати вiд представника царгородсь-
кого патрiарха.

Dухе прiмисло, що в Канадiйськiй Цер-
кvi є такi вiрni як p. Синисту, що ясно у-
явili собi i смiлю встали за голову
вiдомостi i матерiалi. На вiдмiнi вiд
Укр. Автокефальна Церкви вiд класи-
кально- iерархiчних церков — як захi-
данi, так i схiднi — ii всенародна собор-
нopravnist. Безперечно устрий Церкви
Христовi в апостольськi часi вiд
всенонародно- i соборнопravist, всi вiрni в
Церкvi мали рiвнi права, а лише мiж со-
бою подiляли рiзнi обовiязки, i обрання
(хiротонiя) i поставлення (хiротонiя)
на цi обовiязки було всенародне, чо рука
ми представникiв Церкви. Колiж- Церкви
ка опинилася в станi тiжкого 300-рiч-
ного кризи, що унеможливив соборно
правнiст i всi права в Церкvi з народу
мусили перенести вiд собi, один епiскопу;
вонiх самi в обiрвi. A в ierarchiialьn
свiах службовiцi i заступникiв. Колiж-
гонiськi припинилися, то Церква вi-
даних пiд великим впливом держави i спi-
ваки захопилися державiєм i з Церкvi.
Вонi всiма способами прагнули звi-
снi влади в Церкvi i змiнити П.

Tak, утворивши той канонiчний, цebo
iерархiчно- iерархiчного устрий цер-
кви, як яким edina Христова Церква по-
дiлена на кiпi i мiрнi — на всенародну
iерархiю i безправнiй народ, duх iкого
у мiнуети царствi. В церкvi сталось
подiлення на два окремi стани — дiж-
нictvo i мирян. Dухiвництvo пiльнувало
свої окремi интереси, часто, ворожок
церкvi, a кориснiks для ierarchi, як в
всюi чергу мала свої особистi интересi,
як всяка держава iшла стiрмела до вla-
di, абсолютному, до змагань за цi помiж
собою. Всi ересi, розколи, заколоти i
церкvi в мiнуету мали по сути ierarchi-
ко- iерarhikalne походження, всi ути-
нi церкvi народу, церковнi волi, всi
заколоти, ганебнi, аморальнi хiротонi
i грязi в церкvi всi церобилось в ме-
жах ierarchi i e ierarchiialьnого устри-
ю. Цe же устрий зробив церкvi ненавi-
sno для народу, духiвництво рабом ier-
archi, i змагало- церкву вiдрiвши вiд
ierarchi.

Укр. Автокефальна Церква за Божою до-
мого смiлю звiйнила себе вiд ierarchi,
"канонiчного" устрию i утворює, чи
краще, вiдновлення апостольського всенар-
odno - соборнопravist uстрию. Отже во-
to на принципiв вiдмiнна i erarchiialьn
хiротонiя iз kрysttistvom, пiдклинами та
хiротонiми ходами i вiдмiнна соборну
хiротонiю через представництво ierarchi
церкvi, bo вiсiвчесне не слуг ierarchi, a
p. лiнз i церкvi Христових, цeбi то церкvi.
Z цого може зрозумiло буде iзмiна
duхiвництvo стану свiщеникiв. Чому всi
обмеження творились i ierarchiialьnому у-
стрий вiдносно духiвництва хiротонiї?
Tому, що це потрiбно було ierarchi зро-
biti з духiвництва покiрне собi вiльско.

Народу таке обмеження не потрiбне, то-
му Ukr. Церква його дi вiдмiнна i зrв-
iла i в цому духiвництво з народом.

Всi обмеження соборнопravist в
мiнуету проходили з зовнiшнього гнitu
внутрiшньої злukи церкvi з державoю.
В Канадi вона воля церкvi вiдокрем-
лена i вiд держави. Отже всiми гри-
хом пiд кiпi Христом i зiмнi вiдмiнна
iерархiя i вiд умакiв вiльного ierarchiialьn
uстрию пiдiбравши собi на нiвi церкви.

Na жаль я дуже пiзно (на початку лип-
ня) одержав книжечку p. Синисту, з якої
одержав благословiє вiдомостi i матерiал-
i для дискусiї, але до Вашого Собору,
тощ мiсцi вiдiбутi в linni, вiже нiчого не
поспiл. Лише пiд iз першим, враженням
на скоро дещо написав. Ale я без мене у
Вас є гарнi однодiмi. Прощаю передати
вiд мене цiрильний прiвiт i благословiє
брату Василi Синисту, що вiн так
гарно, отверто i чесно захищає нашi
принципи i ideologię. Пevec, що на Со-
борi вiн матиме великий вплив i поведe-
ти собi за собою. Na жаль вiш i ад-
мiнistrator Savuch настiйчиво сидiть
на двох стiльях, a це для всiкого керов-
ника наїгriше.

Koli цi листi дiйде до Вас майбуть.
Собoваш уже вiдiбутiся. Благословiє
Бога, що вiн гiдно встав за дiло Христo-
ve, a не пiшов по шляху архiepiskopona o.
I. Teodorovych i Amerikanskogo duxhivnits-
tva. В Синисту закликає нiв
тички до боротьби за новiй
uстрий i blagost i ierarchiialьn
i величинами. Do цого я i Я-
КЛИКАЮ. Сi apostoli в станi вiбог-
citt... i незнатностi, всiх перетворi-
vam...

Будьте здоровi i байдорi. Шлю Вам
свiй прiвiт i благословiє!

Митрополит Василь Лiпкiвський.

З листа Митрополита видно, що:

- 1) Митрополит вiдповiдає зi становищем p. Синисту, вiввle-
ненiм в його першiй бroucher.
- 2) Благословiє акцiю p. L. В. Синистu i tim samim i akciu Bratstva O. P. Цер-
кви.
- 3) Зокрема, Митрополит ухвалив як
благословiє соборну висвiту епiскопa
для Канадi i tim авторитетно вiсiнше, що
Knyzhiy Собор раз i all не заборон-
яє зiборiть за собoвашi.
- 4) Заявляє, що в нашiй Церкvi всiє-
нники змiнами вiсправiли одру-
жину.

**КАТЕДРАЛЬНА ПАРАФIA
В ФЛiДЕЛЬФiЇ**

(Продовження зо ст. 1).

з таким сяянiстом i компанiю вiвшила
наша конiстiорiя в переговорах в спра-
vах зluky. Шо до такого дiйшло, то мож-
на лише в один спiсiй пояснити. Члени
конiстiорi, o. Kaszyk i o. Kusnier явля-
ються кумами o. Gundakia, i так скоро як
o. Gundak i вiдiйшли вiд них, вонi лиши-
лися без проводителя як слiди на ву-
лицi. Тому, при першiй способi, a не
зiмн, трапляється, як o. Kaszyk запросив
o. Gundak, kum kuma вiдiйшов в процесi за
церкvi, bo вiсiв зiмно, що пропiх хiротонiста
o. Gundak i не вiв зiмно o. Kaszyku. Po
тiм, за намою конiстiорi, p. iшов
iherarchiialьn iherarchiialьn iherarchiialьn
uстрию. На жаль, зазовнi зiмнi i нашi свi-
щеникi i Kanad, що не хотiуть бути свi-
щениками i церкvi, якo пiдiбравши

"Zablaščkij na mil", totiž ratuvati
свое лицце тим, що рiшив до решти зan-
kredityutu nianavisnogo homu episkopu

РІДНА ЦЕРКВА

Відає Братство Оборони Рідної Церкви, Друку Народній Друкарні, 577 Селкірк Евін, Вінніпег, Ман.

Передплата — \$1.00 річно.

Кореспонденцію адресуйте:

Ukrainian Church,
607 McArthur Bldg.
Winnipeg, Man.

UKRAINIAN CHURCH

Published by the Ukrainian Church Defence Brotherhood.
Printed by the People's Press
577 Selkirk Ave., Winnipeg.
Subscription \$1.00 yearly.
All communications address to

Ukrainian Church,
607 McArthur Bldg.
Winnipeg, Man.

Пересторога чи кпини?

В "Вістнику" з 15 листопада поміщена "Пересторога" з підписами всіх членів консисторії. Вона на стільки характерис-тична, що передаємо її в цілості з нашими зауважами.

"ПЕРЕСТОРОГА"

Тому, що поміж різними публічними заявами і оголошеннями про-голоків Семій Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді безсвісні люди поширяють ложні й безосновні сплет-ні про нашу Церкву та про зміни, які будуть поробити в ній Семій Собор, вважає консисторія Української Греко-Право-славної Церкви в Канаді за відповідь урядовою ствердні слі-дуочі факти:

1. Абсолютно жадних змін в становищі Української Греко-Православної Церкви в Канаді на Семій Собор не зроблено. Я Українська Греко-Православна Церква в Канаді остане до на-менших подробниць та тим самим становищі, на яким стояла від 1924 року.

2. Семій Собор не ухваливав, ані не ухвалив призначавши над Українською Греко-Православною Церквою в Канаді звір-хістю царгородського або якого будь іншого патріарха, ани підчинити нашу Церкву якій небудь чужій Церкві чи церковній владі, ани один учасник Собору такої думки на Соборі не під-носив, ні не висловлював.

3. Так само нікто на Соборі не робив пропозиції, щоби У-країнська Греко-Православна Церква в Канаді луличася з'ят-кою звір-хістю Церквою і тому над цим не було на Соборі ани не могло бути жадної дискусії, ні ухвали.

4. Окремка не була на Семій Соборі змінена засада собор-неправності Української Греко-Православної Церкви в Канаді ани засада І Українського проводу. Засада соборнеправності і незалежності нашої Церкви від чужих Церков та звір-хістів не може наявітіти поставлена на дневний порядок Собору, бо це було проти чартеру нашої Церкви, а всяка ухвала противна чартерові, мусіла вважатися не тільки за незаконну, але я за неіснуючу.

5. Остаточно Семій Собор не ухвалив для Консисторії жад-них повноважностей на оброблення змін устрою, аби становище Української Греко-Православної Церкви в Канаді, і Консисторія є сідома того, що коли захочта на власну руку робити які небудь зміни в тім напрямі, то надужилаб своє право і тим поставила себе поза рамцими церковної організації.

Взаємі Семій Собор, ани Консисторія жадних змін в ус-troю, ані в становищі Української Греко-Православної Церкви в Канаді не поробили, ані не мали в плані робити. Наша Церква остане такою самою, як була від 1924 р. і всіх вісти про мін-міні зміни в ній є безпідставними відмінами про ніч. Перед ши-рителями тих видумок пересторога Консисторія всіх добрих членів Української Греко-Православної Церкви в Канаді, як-перед літаками, що шкодять тій Церкві. Коли як церковна грома да здійсниться в ворогами Церкви, то тим самим нарахуються на вичерпнення ІІ з членством Української Греко-Православної Цер-кви в Канаді.

Дако в Вінніпег, дия 25 листопада, Р. Б. 1935.

Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді:

Прот. С. В. Савчук — голова
Прот. В. Кудрик — заст. голови.
Свящ. Д. Ф. Стратійчук — секре-
Мир. Стечинський — заст. секретаря.
Й. Богоміс — каєтир.

Навіть і без зауваж кожною вірному нашої Церкви видно, що "Пересторога" є більше кпинами, як чим іншими. А вже най-закінченіше місце "Пересторога" є тим, де консисторія грозди-ти виключеннями з Церкві тим, що сміють думати інакше, як чле-ни консисторії. Ми певні, що епіскопи — автори бестрісьюскої унії також гроздили виключенням з Церкві тим, які на унію не хотіли перейти! А польський урія що й помагав їм ті погрози переводити в життя. Але життя закликає собі з погрою влади-кунізм. В. унія лишилася тільки маленька групка Українців, а загало лишилася про православіо.

Все таки подамо до повіщення прямо неймовірної "Пересто-

роги" свої короткі заявки:

- 1.) На Семій Собор зроблено дуже важні зміни в становищі Української Греко-Православної Церкви в Канаді. А зміни ті ось такі:
 - a) Перша резолюція Собору зринає духовну звязь з Києвом й отирає дорогу до звязі з Царгородом.
 - b) Четверта резолюція заперечує, що наша Церква має канонічну основу Київської Церкви. З окрема та резолюція потверджує виводи о. Савчука в його статті в У. Г. в а та статті фальшиві канонічне становище нашої Церкви.

b) Перша резолюція "прийде до відома" ініціативу епіскопа в справі нависання звязку з царгородським патріархом, а що та ініціатива вийшла через угоду епіскопа з жукивцями, ("Тези"), тим самим та угоду прийнятою також до відома.

А та угоду стверджує, що наша епіскоп є неканонічна; а тим самим і наша Церква є неканонічна; та угоду нищити собороправний устрій нашої Церкви і відхидає участь світових людей в церковній управі; нищить право громад до посдання в і контролі церковних маєтків; зринає духовну звязь з Києвом і робить нашу Церкви епархією царгородського патріарху.

g) Друга резолюція Собору, в якій висловлено догана п. Свистунову, твердить, що закінан п. Свистуну проти епіскопа з беосвоннії і негіді. Ті закінан в головній мірі є оптерт на угоді епіскопа з жукивцями. (Тези) Ту угоду епіскоп власночору підписав, погоджуючись на всі умови тої угоди. Коли отже Собор ухвалив таку резолюцію, він тим самим став на становищі, що умови, які епіскоп підписав в тій угоді є гідні нашої Церкви і мають додаткову основу. Іншими словами, коли Собор дав нагану п. Свистунову, а не наїразні жадної критики в сторону епіскопа, то тим самим він одобрив кроки епіскопа в звязі з проклянням до патріарха і в звязі з угодою, з жукивцями.

2. Собор не ухваливав резолюції в таких словах: "Ми хочемо признати над собою звірхістіт патріархів", але Собор ніколи не згадав до цього трохи лагідніших слів, які однак мають те саме значення. Именно Собор рішив "приняти до відома" всі кроки епіскопа в справі духовних зносин з патріархом.

А духовні зносини з патріархом не є основани на рівності між нашою Церквою і патріархом, тільки на підлегlosti її патріарху. Зате духовна звязь нашої Церкви з Київською є основана на братерськості і рівності. Але патріарх не признає такої братерськості і рівності. Патріарх вважає себе звірхом над церквами, що є під його юрисдикцію. А 38 точка угоди з жукивцями виразно говорить про таку патріаршу звірхістіт, або підлегlosti нашої Церкви патріарху.

Неправдане є твердження консисторії, що жаден учасник Собору "такої думки на Соборі не підносив, ани не висловлював" (про підлегlosti патріархов)! Противно, що думки висловилися кількох учасників на Соборі, головні між ними були Владім Іл. Міх. Стечинськи, та виголосив був палку промову, в котрій сказав, що ани нас нема іншого виходу, "тільки іти під царгородським патріархом". А епіскоп циа свою промову опірал на конкретності іті йому під патріарший покров. Епіскоп залишив був свою підлівлюю п. Свистунові так: "Знаєш, кому п. Свистун не хоче, аби я яшов під царгородського патріархія? Но п. Свистун і ті, що в нас в змобі, хочут, аби я яшов під Варшавським Митрополитом!" (1) Епіскоп тиа аргументував конечність піддання патріарший юрисдикції, що він, нібито, не має вже св. міра і св. мошес, і епіскоп наїважив твердити перед Собором, що він немає права освячувати миря, і тому міг читати піддатися патріархові, що диставіт від нього св. міра, які, як епіскоп, він повинен знати, що кожний православний епіскоп має право освячувати миро. А урядовий протокол Собору пише на ст. 41, що епіскоп говорив таке: "Я хотів мати над собою юрисдикцію (з. патріарх). Хиба то зло?" Чи треба це коло більше? — скажемо ми.

3. Пропозиція злукі з жукивцями міститься в Угоді (Тезах), яку епіскоп підписав. Та угода (Тези) була дискутована дуже обширно на Соборі. Справу угоди з жукивцями підіс як головне обвинувачення проти епіскопа п. Свистун, відповідаючи на що обвинувачення епіскопа, а участь в дискусії бралі і другі учасники Собору. Про це є обширний звіт урядовим Протоколом Собору, виданим Консисторією, на ст. 21—45. Правда жадної ухвали, що поімено говорила про Угоду з жукивцями, не було, але перша резолюція "бере до відома" ініціативу епіскопа в справі патріаршого покrovу, а та ініціатива епіскопа вийшла якраз із угоди з жукивцями. До прямого ухвали в справі угоди жукивців не прийшло через ославленій стемпід і "Фрейман" на Соборі.

4. Шодо соборніoprавності її українського проводу, то й тут аміна наступила на Соборі. Бо раз Собор прийва до відома ініціативу епіскопа в справі звязку з патріархом, а той звязок піддав епіскопа під юрисдикцію патріарха, то тим самим Собор згодився на це, що наїважна влада в нашій Церкви має бути в руках патріарха. А чи не означає це зміни в проводі Церкви? Чи не означає це, що головний провід в нашій Церкви переходить в руки чужого патріарха—не-українія? А що ініціатива

спискова вишила з його угоди в жужівцями, а в тій угоді єпископ касує соборнoprавність в нашій Церкві, то-ж і не став Собор на становищі єпископа, хоч було, то застері соборнoprавність? Чи ж та угода не касує Собору як найвищого органу нашеї Церкви і місце Собору має заняти патріарх? В тій же самій резолюції Собор змінив нашу звязь з Києвом, а ця звязь з головним основою нашої соборнoprавності в Українського проводу в Церкві, бо відносини наші з Києвом є братськими, і Київ не є нинішній українського проводу в Церкві.

Покликання на чартер з тим стартом — річ дуже слабенька. Соєн Собор свідомо поломав статурт от хобі в справі послас Бачинського, якого Собор допустив як делегата, хоч це було і проти чартеру і старту.

5. Собор дав нашеї дуж: великих повноважностей консисторії на роблення змін в устрою якраз в першій резолюції, де гороріться, що даліші кроки єпископа в справі злук з патріархом мають провадитися єпископом "в тісні порозуміннях з консисторією". Або іншими словами: Собор дав уповідання І єпископові і консисторії в тій справі. А чи злук з патріархом, то є злук устрою нашої Церкви? Та ще чи не нальшака зліка і тільки сплік, або член нашої консисторії, щого не побачить.

Консисторія на власну руку вже не одні зміни горорила в устрою нашої Церкви. Пр. вона знищила Україно-Грецко-Православне Брачтво в Канаді, звіши його до того, що вону існує тільки на лапері. Консисторія на власну руку відсунула світських людей, а головно репрезентантів Брачтва від участі в річних духовних конференціях Церкви. І це консисторія зробила цілком безкарно. Навіть нікто Йа за це не скритикував.

Відносно погрози консисторії на адресу тих, які поважать-

ся думати інакше як члени консисторії, або які не думають на-брать воді в рот, як че зробили майже всі священики, тому бо ім погрожено утратою парадіф, скажемо хіба, що хай консисторія звиче свою погрозу виключення з членства Церкви певдовіднам насліпом проти тих, яких називають "ворогами Церкви". Чому ж не виключити вперед тих "ворогів Церкви". Божий вінні "добри члени" Церкви, коли вони є під вільним "вороги Церкви"? Чому викидати з членства в Церкві "добрі члени" Церкви, а "вороги" Церкви дальше тримати в членстві, і що є "плантації" з ними?

Але питання є, хто ти "вороги Церкви"? Владики, які перешли на унію 1596 року також звали "ворогами Церкви" тиши, що не хотім перервати на унію. І чи дійсно ворогами Української Церкви є ті вірni, які хотять, що Українська Церква лішилась на дальше Українською, які не хочуть жадного по-крову візув патріархів, які не стидаються духомової злуки на-шої Церкви з Київською, які визнають нашого єпископа кано-нічним, хоч він самий себе таким не вважає і навіть вимовляє своє право освячувати миро?

Відповідь вірni: Церкви на оту дивачну "Поресторогу" Консисторія повинна бути тільки одна:

Неподільно становище на канонічному становищі Української Автокефальної Православної Церкви і домагатися від консисторії скликання як наїсурскої надзвичайного Собору, який має відповісти ті резолюціям, що змінюють нашу канонічне становище, та усунуту загрозу, що контролю нашої Церкви може піти в руки чужинців.

Складайте збори в парафіях і ухвалюйте резолюції з домаганням нового Собору. Текст резолюції можете дістати в Епіскопії Оборони Рідної Церкви.

СТАНОВИЩЕ о. КУДРИКА

(Продовження з ст. 3).

тоді, коли нікто з посторонніх не міг відповісти: "Чи було, що хотіти? Сен-Саслуї Грецько-Православне Брачтво в Канаді, звіши його до того, що вону існує тільки на лапері. Стартуємо з цим!

7. Коли ми нині дорогою ціною звязалися з царгородським патріархом, в відповідь переворот і царгородського патріархів зліквидують, як чи сталось в Києві, — що тоді нам робити? Як чи діяльше вандрувати? Вандрувати як раби, чи б економічно, беззменно, як підлітки, як чи відмінно, які можуть бути? Чи на тім супін христіан буде стояти, що оз-ні других будуть позбавляти можливості одним підомів із зрозуміліми? Тай чому самостійно працювати серед відносин їм та жертвою масово бути якраз ми, а не ті, які нам можуть тає радити?

8. Звязь з другими церквами повинна бути не в залежності, але в кооперації, в співчленуванні одні з другим. Київська Церква помогала нам єпископом (хоч вона не чукає нашу), а ми тим часом пропагували її віру, її канонічні настанови на землі. І єпископат кооперації! Перша вона мала можливість і помогла нам, тепер ми по своїм складом погано, а на Брачтво. Тай на будуще може наша по-мін мілі церков'ю справи на Україні бути дуже великою. Наша тутешня церква може бути для української церковної справи на Україні тим чином, що була в часу Галицько-Львівської Римської. Огорожа, які вони є, їхні гаси, та може, котрим горить тут і його існує, можуть переноситися там, поки вони юзюємо на ново розгортається. От якінні перед нам ролі і задачі.

9. Певна річ, що в нормальних відносинах нах треба захватити лад, який в нормальних відносинах був в нашій Церкві. Непредвидано, виникає обставина, що відсутніє відомості і про міжнародні зв'язки, які місце повинно бути в церковних канонах відповідно означено, але коли життю до нормальних відносин вертає, появлюються дальші. Іті нормальна стежкою. Тут буде занурка трезвого ладу в церкви. А того, що сталось в не-нормальних відносинах, які відсутні, відсутні, не мають землі, які вони, суть не по-своїх обставинах, але звичайно, що вони не землі, а землі, суть не по-своїх обставинах. Вони такі, не землі, суть не по-своїх обставинах.

10. Я в статті про Річицького писав про канонічні каноніки, отже тут хіба повторюю, що наша церква повинна перша тає канонікі скласти і постанивши. На кожогод той обовязок складати! Тай чому не ми перші мали би з такою для нас завелікі здаватися, але вон-

важною спрошу вити? Чому, тутешня церква не має вінти наперед і не прін-ти в себе того, що цій церкві потрібне, а з чим вити другі не мають або пеку-чим потреби, або потреби відівадя, або яким розуміння. Ось, які вони мають самостійно робити! А після ти маєш ти буде тут грати, от-куди ти буде тут грати, які ми буде-мо і самостійно із кожного боку правно стояти.

11. Думка про Болгарію, яка повинна бути нам чистою. Але чи здатиме ми це? Тоді, якщо самим добре справу розуміння, що, щоби мати здорову дрібницю. Ко-либ же Болгарія не згодилася, тоді віді-ши дінде. Колиже тоді в такому способі справи поділитися, тоді уважати відно-снини ненормальними в загальній право-славній Церкві, отже нам будуть руки розірвані. Тоді Арх. Теодорович стає-дів'яго, і ти вже оба треба. Ти же, що вони не помогли скласти: як ще на-шої буде здатися?

12. Коли другі нам не помогают, тоді постараємося і з сучасно православними сім'ям. Виготовити відповідно письмо, в яким показати православній світото-погляд на положення українського вароду давно і тे-пер, тут і в Європі, а чи дальше показа-ти брат християнських обов'язків? В тих, які на провідних сідницях позада-ють Нам-страх тає сказати: "Ко-манди-християнські землі, але ми добре-християнські землі, які мали нафідити, а вони не зробили, які вони за ними і вони по-вони-ні землі позадають. Повинні до вини-признатися. А не признають, то якож вони звязь між церквами і вітніми" — рівняють. Тоді ми стоимо на сторінці кер-ківської справи, а не вони!

13. Большевики зліквидують на Україні єрківну адміністрацію, але в Українській Православній Церкві. Не принципи не ідею Укр. Прав. Церкви. Отже тому я Київського Митрополітства зажадаю. Я большевицькою ліквідацією не прін-ципіально, але вже зажадаю. Я вже зажадаю, які місце повинно бути в церков-ні законі, які місце повинно бути в церковних канонах відповідно означено, але коли життю до нормальних відносин вертає, появлюються дальші. Іті нормальна стежкою. Тут буде занурка трезвого ладу в церкви. А того, що сталось в не-нормальних відносинах, які відсутні, відсутні, не мають землі, які вони, суть не по-своїх обставинах, але звичайно, що вони не землі, а землі, суть не по-своїх обставинах.

14. Думки висказаний о. Кудриком: в по-вони-мисти не потрібують пояснення. Хіба тільки підчеркнемо, що тоді о. Кудрик не призначав "ліквідації" Київської Церкви, а заразом вважає, що на-ша Церква з Канадою і Америкою зажадає перебрати на себе роль Місіонерів Церкви. Котрим підтвердив пізнанням. Однак, як ми були з багатьма нафідити, а ти нині забу-диш, які вони не мали до цього віддати. Ми мали дати другим церквам провід. Нині вже не те. Ми смиро-вертасмо до всего пе-рестарілого в других Церквах.

можливе. І потрібне. Се будаби ознака нашої роботи. Так робота робільася. О-кремо згадую, що на Великін Вході може бути згадувати "Самостійну Українську Державу", але вже не згадувати "Англію" і "Білорусь" нашого життя, в нашій душі, в нашіх бажаннях, в наших стремліннях. Ми згадуємо свою власність, яка поки що в руках чужих. А згадуючи, ми за-значаємо наше становище до наївніших справ нашого народу, наше стремлення, наприєм нашої роботи. (Се треба зна-ти зараз нашим священикам).

15. Шоцьо канадатів в епіскопії, то трукачі можуть бути, але що шукати, та-згадай. Шоцьо К....., то не до-бре, що жонати, а в нас тут, се трах за-наїжджати. Хоч.. Думаю, що і болгарсь-кі церкві нема жонати єпископів, хом-священики вівці мабуть нечестя. А вязиль "заджарі", пропад. Відомо по-тому, що вони не писати, таї думаю, що не має дати писати. Коли треба, з тим може бути відвічальну ролю, місії дос... бе-рети тога принципу, якій вони не у-згадають хочут зинітиш — берегти для ізраїльської справи, які ми є робітни-камідатів.

16. Принесіть мати тіроч епіскопії, та-згадай. Шоцьо К....., то не до-бре, що жонати, а в нас тут, се трах за-наїжджати. Хоч.. Думаю, що і болгарсь-кі церкві нема жонати єпископів, хом-священики вівці мабуть нечестя. А вязиль "заджарі", пропад. Відомо по-тому, що вони не писати, таї думаю, що не має дати писати. Коли треба, з тим може бути відвічальну ролю, місії дос... бе-рети тога принципу, якій вони не у-згадають хочут зинітиш — берегти для ізраїльської справи, які ми є робітни-камідатів.

17. На тепер досить. Я хоч повторю Йа, тє, що Ви писали, то повторю якое, щоб Ви мали міг ногя на заченлені справи. Я тє ще дещо при ногаді заченлені — не за-шкодить. А пригадати може...

Оставате здорові!

"К".

Думки висказаний о. Кудриком: в по-вони-мисти не потрібують пояснення. Хіба тільки підчеркнемо, що тоді о. Кудрик не призначав "ліквідації" Київської Церкви, а заразом вважає, що на-ша Церква з Канадою і Америкою зажадає перебрати на себе роль Місіонерів Церкви. Котрим підтвердив пізнанням.

Задана Церква мала бути першою в складенно нових канонів, бо дігу! Церкви не могли до цього віддати. Ми мали дати другим церквам провід. Нині вже не те. Ми смиро-вертасмо до всего пе-рестарілого в других Церквах.

Договорились - самі собі перечать

Кожний гуманістичний член нашої Церкви знає, від чого почалася теперешній непорозуміння в нашій Церкві. Спочатку було заплановано об'єднання злуками - Церквою Католицькою та громадою перенесеною, що наша Церква стояла на канонічній основі Київської Церкви. Доказали говорячи, в Канаді о. Савчук заявив в березні ц. р., що із нами Церква міжнародно ухвалено не стала частинкою якобів - другої Церкви, тим самим і Київської; 2) що наша Церква не стоїть на канонічній основі Київської Церкви, а є її підрозділом, не відокремленою. А в Америці в тому самому місці наша Церква, в наслідок і через угоду з міжнародною, подало прохання до міжнародного патріархія, щоб тоб' припідняв під своїми погребами з цією Церквою; тим самим Владислав зірвав канонічну звязь з Київською Церквою. Оправдаючи свій крок злуками з Царгородом, єпископом відмінив всі канонічні звязки зі Савчуком. Епіскоп призначив, що наша Церква в Канаді! Я Америці була частиною Київської Церкви. І обов'язувалимо аж до часу, коли большевіки її "зліквидували". Єпископ говорить, що Церква на Україні вже не існує з 1929 року і тому треба шукати нові юрисдикції, тому тому треба підлягти міжнародній покрові, тому наша Церква мусить уйти в канонічну звязь з Царгородом.

Як кожний бачить, вихідні принципи становищі епископа цілком проти не становищі о. Савчука і канадської консисторії. І таки протилежні становищі ті обі стороны тримали як да саксутинського Собору! і наявні в часі Савчука. До дійствності становища епископа з однієї сторони, о. Савчук з іншої. Консисторія з другої сторони видає заяву в резолюції: "Соборо, бо ти резолюції взамін собі перечать, а наявні в одиній і тій самій резолюції, головно в резолюції першій, з великою суперечності.

Але по Соборі сталося дивне диво. Хоч о. Савчук виміг на резолюційній комісії уложення специальних резолюцій, що відповідатимуть становищам відповідної сторони, то Савчук вже відмінив, що наша Церква вже не була частиною Церкви Київської, то по Соборі вже побачив, що жадними історичними документами іншого становища не може обговорити. І тому він і другі члени консисторії дуже скоро зреагували з першією позицією із згадкою про епископа, що наша Церква вже не була частиною Церкви Київської, але по Соборі вже згадували про епископа з Київською. Не мусили вони зробити, що документи четвертого Собору аж надто ясно говорять про те, що від приняття на шоу Церквою теперішнього єпископа з Києва ми злихнулися з Київом і стали часою Київської Церкви. Так отже, о. Савчук, очевидчий в великих болезнях серця, мусив згодитися з тим, що наша Церква буде частиною Ньюфаундленду, а не частиною його підлеглої села, тим, що Київська Церкві нібіто вже більше немає, а Савчук отже здорово собі самому перечить. Той самий скок о. Савчука і канадської консисторії відніве вже в статті "Злука з Києвом", в "Вістниці" з 1-го вересня:

"Київ немає осередку, але і наша Церква, Він же не відійде від Мисісіпської, Канадської Ради, ані Мисісіпсько-Лінкольнської Ради, ані Єпископії?" азагадив нема жадного звіту, що представлялося Українську Автокефальну Православну Церкву."

А трохи даліше там само "Вістниці" сказав:

"Не є лише, як жорстоко глузування з Києвом за Української Автокефальної Православної Церкви є тепер говорення про злуку Української Грецько-Православної Церкви в Канаді з Києвом, як і злуку з Києвом." (1)

В передовідомі "Лінкольн" - з дnia 1 жовтня в "Вістниці" о. Савчук вже відмінив злуку Церкви в Канаді з Києвом, але наша Церква погодила членство в членство Британської Імперії. Але наша Церква в Канаді перестала року аж до кінця 1929/30 року, то є до

бути частиною Київської Церкви від тоді, коли Київська Церква "передстала формально існувати, коли вона під наставництвом і під проводом уряду "правивася себе". Такі стажі канадської Церкви "остала сама", як вже в нікієї іноземної церковної одиниці".

Так отже, о. Савчук цікаво зреагував з своєї першією твердженням, що наша Церква в Канаді ніжно ухвалює не стала частиною жадного другої Церкви. Він отже без застеження зійшов з підлоги, що наша Церква вже відмінила відходи, а именно, що Канадська Церква була кохана частиною Київської Церкви, але інші після перестала бути, бо Київська Церква "зліквидувала" себе під примусом большевиків.

Заперечуючи самій собі в тим основні питання, о. Савчук, а з ним і наша Консисторія, як я з огляду становищем відмінила злуку з Києвом, зробила злуку з іншими, що мусить тепер поспішити собі перечити. І так здійснив собі перечити, що заперечуючи все те, що кохав писали й говорили, і нині вони самі не знають, де вони стоять. Заперечуючи існування Київської Церкви, вони ти самим заперечили чим, що "Вістник" пише і що в нас говориться по церквам в Канаді. І вони знову відмінили злуку зі Савчуком, які вони не визнавали. Тоді автокефалія їх після не визнавали. "Вістник", 1931, 1, 20 в статті о. Кудри, як та писав про це: "Большевики можуть розвантажити свою більшевицьку Церкву, а чуку можуть лиши переселувати, Українські Церкви для України не є зліквидованою. Вони лише перевиняють тижні".

Тоді о. Кудри в листі до о. Савчука від 26 квітня 1930 так пише:

"Большевики зліквидували на Україні церковну адміністрацію, але не Українську Православну Церкву. Не принесли відео-Укр. Пр. Савчук. Отже, тому я Київського Митрополита в Церкві згадую. Я більшевицьку лівіадії не признаю. В мене прізвисько Київського Митрополита, як релігійного підприємства, як українського підприємства. Я навіть думаю, що коли теперішній Митрополит Ніколай вмер, то ми познані будемо як Митрополита безземного (колиє другого не поставлено), або Київському Митрополиту в тим розумінні, що в наших душах поіснують - хоч і звязані порогами, по-новелі, розпаті. Тай хід не могли згадати. Укр. Прав. Церкви мати Київського Митрополита поза межами України?"

Нині той самий о. Кудри пише інший "Вістник", рідше, ніж на сабі "Вістниці", - о. Савчук, мусить своїх власні слова зійті. Нині він разом з о. Савчуком твердить, що Київська Церква вже нема, що недавно вільськ, що він нікому не згадує на це, що що більшевицьку "лівіадії" нашої Церкви призначає. Очевидно, річ не бере на себе чужі руки, але вже відмінно, що вони вже не згадують злуку, що вони стараються опровергнути. Іменно, що наша Церква через злуку, Київ, стала на канонічний осмислений Київською Церквою.

Її міждународність зупиняється на дуже крутій дорозі. І на цих крутіх дорозах вони дуже часто губляться: віртають назад; обігнані довкруги; І знову губляться; і знову вертася; і так в нес скінченісті; і остаточно діогноруються до того, що самі то не значіть доказувати кірак з те, що вони стараються опровергнути. Іменно, що наша Церква через злуку, Київ, стала на канонічний осмислений Київською Церквою. Тут напевно майданує слово "Вістник": "Обі вони становили одну Церкву, так само як Канада і Англія є частиною однієї Імперії" - але все таки, наша Церква в Канаді є самостійною Церквою, не підлягає Київській як Канада не підлягає Англії - якже підальше "Вістник"?

Можна сказати, що є щось теоретичне на спільноті в тім порівнянні, хоч треба призначити, що в практиці є відмінності: як Англія є ядром Британської Імперії; - але вони вже не є єдиною цією Імперією, по-тому, головне, закордонно, цю Імперію. Відомі ми не потребуємо здатися зіткнені з тим порівнянням. Вони вінчуне до певної міри, але застако-

вісмок, які сконсервувалися. «Вісмокін», а з ними і наша консерваторія, з того поіривання? Чи-ж не виходити з того поіривання, що Канада і Англія, як частину однотої із твоєю самотою Імперії, мають ту саму залежність – правити основою? Но це ж очевидчіст! Там вони в дійсності є. Бечховдінко доказів в Британській Імперії міс праці ухвалювали свої окремі закони, але всі засновано, що законы в шільді Британської Імперії мають одноту із саму основу, іменно англійське право. От пр, в Манітобі ми призначили за свою основу англійський закон з дією 15 липня 1870 р., і ті закони з деякими змінами її додатковими обезпечують нас і до них.

Ми ті закони маємо право з року рік змінювати, поправляти і т. д. але все таки основа наших законів і конституції є закон і право їх не підсилює конституція. Англія, тоді самож, з якою "Вітнам" по-рівні, Київську Церкву. А коли закони Англії стали основою [законі] Канади, то чому стояли, або по церковному каноні Київської Церкви же мавши статус основою законів чи канонів нашої Церкви в Канаді? І це є однією заключенням, як можна вивести з порівняння відношення нашої Церкви до Київської з відношенням Канади до Англії.

Але о. Савчуку ніяк не подобається такої сади льготної конклюзії — він старається мудрувати, що раз Канада має право свої окремі закони мати, то це зрозуміло, що Канада має право на самостійність. Але о. Савчук забуває, що підмінкою того всого права, Канада мається тільки в членстві в Британській Імперії, що вона прийняла за свої закони І прао на Англія. Так само о. Савчук повинен знати, що коли провадило є, що наша Церква в Інісіївській становішті одну Церкву, тільки тому, що наша Церква взяла за свою основу християнську релігію. Церкви, які не обігли спільнотами, які не відповідають на наші питання, то вони не можуть становити єдину Церквою! I коли ми нині твердимо, що канади кінські відносяться до нашої Церкви, то починає стаття в «Вісточнику» якраз це пітервадзе. I. П. не поважу жадні теоризовані о. Савчука,

(з...), але від більшості п. Мир, Стечини, праці та, що стаєською, якби Англія перестала існувати, або якби так П. якісь большевики, чи хто там "з'явився". Найкраще, що відмінно відповідає на це висловлюванням Канади, яким британською мовою вважалася місія Британської Імперії, на думку приєднанням доїї самої законної основи, іменно англійського закону і англійського права. Так само яків я правда була "ліквідація" Київської Церкви, а ту ліквідація ще недавно "Вістника", так дуже сильно занеперечує, що все це здатність до ліквідації Церкви відсутні. Вірмо, що наявний у Сандучка з чим згодиться. А коли маща Церкви з Київською Церквою, по словам "Вістника", а та самим вже в й. о. Сандучка, (хоч колись він сказав заперечував) — становили доля Церкви, то "ліквідація" Київської Церкви не є "ліквідацією" нашої Церкви в Канаді. А раз ми єсмо, що і його відмінно, що він є "ліквідацією" Церкви з Київською. А що тає це за остання? "Вістник" (о! Савчуку) відповіє, що не є особи нашого єпископа і київського Митрополита. Ті особи сановані нашу Церкву з Київською, так саме як особа генерал — губернатора і короля сановані нас з Англією і Британською Імперією. Але "Вістник" зустрів при цьому здивованістю, що Аргентина не тільки відмовила, але ще бліже її ставши англійською правою, та самі англійські закони. Пор.Ізраїль є республікою, не Королівством, а все таки вона є в складі Британської Імперії. І якраз місія нашої Церкви з Київською Церквою основною залишається. Але що ж є Церквою ієрархичною, але соборною? Ульянові самі закони церковні, або каноні, або та сама канонічна

очевидна річ, що ніхто не буде такий діттійний, щоб твердити, що коли наша Церква в Канаді приймала канонічну основу Київської Церкви, основу заплановану канонами Київського Собору з 1921 року, — то це значить, що нам конче треба виміняти букви кожного з тих

какономія... Відмінні обстановки в Канаді на це не позволяють. І яні, Свисту перед Собором і на Соборі, ан Брацько Обороної Рідної Церкви на Соборі, не настоковували, що нам в Канаді треба тратитися кожної букашкою київської канонії. Все це викликає усе більше неприязні відношення до тих, хто вимагає відповідності нашої ідеології основі Київської Церкви. Тому, приміром, всяких терезенів «Вістника» про те, що в Київських каноніях говориться про «поповітні епіскопії», «попівітні церкви об'єднання», і «волоські церкви об'єднання» і що це малоз бути доказом, що київські канонії є тільки для України, а не для всіх з фальшивими. Слови «попівітні» викликають усе більше неприязні відношення в до київських каноніях, і це зовсім знаходить підтримку значного нам вчення «епархія», в слово «волость» на означення знаного нам поняття «деканат». і це кожній уважний і чесний читач зараз побачить при читанні київських каноніїв. Віропоміж слові «попівітній» є там все в скобках слово «епархіальній». Але о! Самчук, якщо не дуже to ляльтівся в точність, то він може написати, що він вже відомий опиранням. Не на самій истинності не хоче наявіть звернути уваги на такі три, і наїману аргументувати, що раз в Канаді немає повітів, то це значить, що київські канонії нас не об'єзвають. Дійсно занадто велика наявність!

Остаратно о Савчук договорюється до такого, що болку наїйті, і не синілок, али він зінан (мабуть на спілку з п. Мир. Стеччином) міркування про київські канони. В статті "Київські канони і канони Всеесвітньої Церкви", о. Сав чук знову наслідує епіскопа. Во ѹже епіскопові можна було стартися опідзати про шуканію каноничної лунності з Царгородом чи титатами з київських канонів, то чому ж не можна о. Савчуку і п. Стеччині доказати, що київські канони обов'язкові для всіх, які відносять до них канони? Але тут виник дуже несподіваний для них результат. Цитуючи київські канони вони, видно, зробили дуже важкий винак: іменно, що київські канони не касуються і не змінюють канонії Всеесвітньої Церкви. І про че написано доказення статті в "Вістниці" з 15 листопада. Там же вони доказують, що київські канони ухвалюють, що вселенські канони обов'язкові для Київської Церкви, і що Київська Церква та канони в себе задзеркаль. Дальше "Вістник" пише, що вони згадують з тим, що вони зробили старих канонів додатком, але пристосуванням їх до пілонісін в СРСР та СРСР Союзі. Остаратно о. Савчуку (з п. Стеччином) приводить, що київські канони не зробили жадної "революції"; що нальбільша "революція" в київських канонах — це введення жонато-епіномікату в Українську Церкву, а ж наятій епіскопат є також в синодальній (живій) Церкви, і та Церква дісталася наїти патріаршє признання, отже цю "революцію" вони не зробили, але її вони зробили, бої самі жени-і-тільки зуміють, і він-мабуть-насвід-ще колись стане кандидатом на епіскопа.

Може ви читали, не прінте, що в "Вістниці" так написано. Прочитайте самі ту статті з 15 листопада, а побачите, що там так пишеться.

Коли ж київські канони не касують, і не змінюють старих канонів (канонів всеесвітніх), коли київські канони нічого нового не вводять, коли вони наказують придеревмати старих канонів, то видно, не ті київські канони познини бути дуже добре для о. Савчука і п. Стеччиника. Кожний читак сподівається, що за кллючення статті в "Вістниці" буде, що ті канони з погляду "Вістника" є добри, слухні, справедливі; що їх варто притримуватися і що наша Церква притримується тих канонів столь часто, на

становищу канонічної Вселенської єпархії посланної Церкви. На жаль в о. Савчука, п. Стечинів і в «Вістника» є цілком підмінна льогтика. Но інші льогтики є канонії каноніческих норм, які вони є доказом повинності старих (вселенських) канонів, а для нас наважки, необов'язуючі, шкодливі, непотрібні, (або, як казав о. Кудрицький)

ік на Соборі, вони для нас так потребують (Світоглядні бруталі)

Коли в дійсності київські канони є лічеськими доповненнями до старих канонів чому нам бояться тих київських канонів? Чому тає благої вірдати, що ти підходиш до нас не обов'язкову? Що-жко підходиш наші Церкви визнавати ті каноники, які Я ті нікак не змінюю старих канонів? В чим же ті канони погані, якщо вони вже вже не використовують старих канонів? Чому вони залишаються в уявленнях наших усладжувалих від співзаписаних обставинами, під большевицьким гітром, коли вони в нічнім не використовують старих канонів, коли вони є лічеськими доповненнями до старих «канонів»?

Отже логічне заключення було, що з кількох канонів не кається і не замінить вселенські канони. Тоді гмінний народ Церкви не робить нічого злого, але він не має права вимагати від церковних канонів, а працює з ними. Іх му-
жуть за причини своєї схожості з Кілько-
річною Церквою. Для їх Савчука одини-
з логік так само є обов'язкові, як і в ві-
домих у Більші оцах законів Кількоїї Церкви
є обов'язкові для нас в Канаді. Послу-
жили тільки, що він пише: «Українська
точказрівня Православна Церква ау-
точно і недозволено стверджує свою
нійність з православними Церквами ін-
ших країн і народів. Вони не відрізняю-
ться від нас лише тим, що вони не мають
зв'язків з православною Сирією». А це
показує, що він, як і Кількоя Церква, не
є зв'язком з іншими православними Цер-
квами, а та і наша Церква в такій єднос-
ті. Е. Коли я таю воно й є, що Кількоя
церква не порядда зв'язків з православ'є-
м світом, та пощо-ж треба нашему
підлідини шукати зв'язки з царгородським
прихідом?

1. Засада або основний канон, автентифікація Церкви і братського сдання православних Церков без підлоги одної одині.
2. Засада, або основний канон, всенародної соборності правотності.
3. Канонічність кіївської ієрархії висвяченому соборним апостольським, або александрийським способом.
4. Рідна мона в бологуленнях.
5. Право Церкви виключати з ужитку старі, або лепестальні канони, яких

Прав-право Церкви виключати з ужитку старі або перестарі канони в нас ворівлюється. Я писалось дуже богато. Надія, і в тих трох статтях в "Вістникі" висловлюється про те, що богато каноній винесли з уживання. Однак, Савукович пише про це не дуже вразливо. І коли вигнанує другий канон київського Собору, він, думаче, уважно, винесли з писемності частину

Підтасмо о. Савчаку чому він вилишив у частину другого канону, хоч решту другого канону навів?

Питаемо також о. Савчука, чому він додає слово "каноні", коли пояснює перед цим канон київського Собору, де говориться тільки про віру? Чи хоче о. Савчук твердити, що віра є ствердженням самими хотіннями, але хотіння є канонами? Чи такові толковання не є зміною цілого нашого дотеперішнього становища в тому, що канони не відносяться до віри, тільки до церковного устрою і дисциплін?

Взагалі ціла "аргументація" о. Савчука (і п. М. Стечинського) в цих трьох статтях в "Вістнику" про київські канони є опера на неточних цитуваннях київських канонів, а головно на переверченні 1-го і 2-го канона. Але це вже не першина для о. Савчука. Він же написав цілу статтю у В. Г. в березні р. 1935, де самою переверчують становище нашої Церкви.

Бо Київський Собор визрено виходить за становищем, що Церква має право "виключити" з ужитку деякі стари канони. І хоч Собор заважає, що старі канони не касують, то в той самий час ті канони "виключають з ужитку". Практична різниця є дуже мала, обі стороны вірюють, що скаже якби вони були із церквою. Однак правда, що Церква "виключає з ужитку" старі канони, які стратили "живутеву силу" — є одна з каноніческих основ Київської Церкви; і ми тут основу принесли і застосували в нашій Церкві в Канаді.

Питаемо ще раз, чи заперечити хотіть з нашою консисторією, що ми принесли ті головні каноніческі засади, які становлять язичників відмінні між Київською і другими Православними Церквами? А, коли є із незапереченою правдою, що ти сміє хто буде в нашій Церкві, ти її звинчайший вірний, чи член або голова консисторії чи то епископ, ти правду заперечувати?

Питамо дальше: чи стаття о. Савчука у В. Г. не була запереченою оцеї незапереченої правди?

Питамо дещо: А чи правдиві були резолюції на Соборі, які з однієї сторони відрядували статтю о. Савчука як правдиву, хоч вони сформульували каноніческі становища нашої Церкви, та висловили довіру єпископові, якій свою угоду з жукивіанами і проханням до патріарха по ломині освібонії канонії нашої Церкви і на вітві, заперечуючи канонічність нашої Церкви? А з другої сторінти резолюції зазначили, що твердження р. Свістуна, який вважає в оборону канонічність нашої Церкви і стверджує її єдність з Ківською шкільності всією! тільки: чужому патріархові — були безосвітні і негідні! Чи права це?

Питамо ще раз: Хто старається внести блазуну в нашу Церкву? Хто піднів питання "неканонічності" нашої Церкви? Хто західив цілою основою на цю Церкву?

Відповідь тільки одна: Зробила це консисторія, а головно — Пізні члени п. Савчука і Мир. Стечинські, зробив це самий Владика.

І не поможе ім навіть і те, що вони потрапили в провадіти в блуд та коже більшість делегатів на Соборі.

Бо нині і ті делегати і решта пірних нашої Церкви бачать вже справу Багато ясніше. І нині вже зважаємо розуміти загал нашої Церкви загрозу, яка висить над нашою Церквою.

Справа є на стільки ясна, для загальніших, що сама консисторія зачиняє бачити своє безвідхилене положення. Вона старається ріжкими "викрутасами" з того положення вийти, але вийти так, щоб вратити своє "лице". Та це занадто тіжко. Чим більше "викрутас", тим більш безпомітні й положення.

Так хай нас це не журить. Церква більша за консисторію, більша за єпископа!

Церква знає вихід, гідний і чесний!

ЧИТАЙТЕ БРОШУРУ п. В. СВІСТУНА

1. Догматично — каноніческі становища Укр. Прав. Церкви в Канаді. Ціна 25¢.
2. Автокефалія — чи залежність від цукіх. — Ціна 30¢.
- Замовлення слати на адресу Баццата.

"ПРО ТЕЗИ"

або

ПРО БАЛАМУЦТВО, БЕЗ ЯКОГО ПО СОВІСТИ МОЖНА ОБІЯТИСЯ.

І.

о. С. Савчук каже, що Собор розумів ті "Тези", що вони не означають довершену злуку, і тому над ними не голосував. Іх не одобрював, ані й опротивав. Коли замість "Тез" перед Собором була вже довершена злуха, із злуками обох Церков, — тоді безумовно Собор бувби висловив свою думку про неї в один бік, але другий.

Ще раз кажемо, що ті "Тези" є довершеною злуковою. Отець Савчук уживає або різкіні слів ("угода") і ("злуха") на означення одного їхного самого поняття "злухи". Угода — це контракт, агрімент, а злуха — це скрізь насладок тієї угода, що вже наступає тоді, коли всі точки умови угода, (що веде до злухи), є сповнені. Розуміється, що що "довершеної злухи" ще не прийшло, но наявність злухи утікає з тієї угода, а то признання патріархом (умова 2 і 4) ще не сповнена. Однак ясно, що всі умови угода (до злухи) дуже прив'язані, і, як вже сказано, при печаті обідомна сторонами. Все, що належало до православності угода відті обидвох сторін, зроблено.

Скажім, що це не грало великої ролі, що о. Савчук пише про "Тези", що розуміють, що вони мусить стартувати якось що виникає з тієї зупинки, виїзді з тієї спільноти вулиці, в якій він опинився. Але що ми хочемо, то це: о. Савчуку докаже, що Собор дійсно так розуміє, як о. Савчук тепер ввікладає. Ми знаємо, що враження з Собору — патріархє, що дегелати виїхали з Собору з враженням, що нашій Церкві треба винести зносини з патріархом, що наш Архієпископ мусить мати "старшого" над собою в Царгороді і таке враження викликає Собор на відміну в Америці, як виді пишуть. Мимо того, що ті резолюції зложені по автокефальству, вони все такі не можуть застуртити тогого враження — патріархофільство.

Скажемо, що Собор повинен був відійти, а не принмати до відома. І тому що так не сталося, ми хочемо Надзвичайного Собору, бо хочемо, щоб він виїхавши, щоб виразно заявив, що такого порозуміння, які містяться в "Тезах" і "меморандумі" Владимира до патріарха, нашій Церкві не треба; хочемо, що Надзвичайний Собор затвердив ухвали всіх попередніх Соборів, бо цей, що відбудеться, що зробив цього, а всіма Соборами принятій є звичай, що кождий Собор затверджує ухвали-канони попередніх Соборів. Хочемо, щоб Надзвичайний Собор, назад примітиву злуху нашої Церкви в Канаді в будзі, що злуха з патріархом (а треба знати, що делегати поїхали з Собору з патріархофільними настроєннями) не є нічого страшного, бо от! американське душищніство погодилося!

А що, як винайшли: що душищніство Американської Церкви нічого про те не знало, що консисторія жукинів збиралася просити патріарха і не могло заявлятися? А що, як покажеться, що американське душищніство довідавися про "тези" не погоджується на таке приженням. Архієпископ І. Церкви? Твердження о. Савчука написані ним або на підставі мильних інформацій, або на підставі логічного припущення, або прямо на те, щоби для Канади зоня зробити муху, але в кожному разі воно написане дуже відмінно. Заманить відмінно, бо підсвідомо пірними Церкви в Канаді поглядя, що душищніство в Америці на загаді "зрадливі". І на першій поклики готове змінити покров Кієва на покров Царгороду.

Жукинська консисторія буде просити патріарха, Архієпископ і душищніство погодилося, і "Архієпископ" написані в цій спадрі листі до патріарха",каже о. Савчук. Чому не написати він про того листа ї не скаже, що в ньому написано, але береться пояснити. В якій цілі написаний той лист до патріарха? Може також на те, щоби наша Церква з Церквою патріарха була "як сусід з сусідами", як сестра з сестрою, як одна са-

канонічними, як "сестра з сестрою".

З перших трох листів делегатів на Собор, які вже поміщені в Вістнику на 1, віресні, видно, з чим делегати прихідять з Собору: яким відповідяннями про те, як побили Свістуна! Але не в Свістуної його поваленню рівні, а в тому, що наша Церква вийшла з Собору не також, як І організувалася як нарешті на Соборі 1924 року згрупено з Українською Автокефальною Православною Церквою на Україні. Треба було делегатам на Собор мати це вказати. З 3. Вістнику, як що він на це заслужив, можна було наявіти поступити тоді, як делегат з Шавши пропонував, але Церкву треба було здергати нашою, а не розірвати звязь з УАПЦ на Україні. Ціо більше, можна було з 3. Вістнику, як що він на це заслужив, навіть так зробити, як з о. Шавши ще перед Собором хвалились: виникли з Церкви, але Церкву затримати у звязі з Українською Православною Автокефальною Церквою на Вінрайні.

Делегати мають у себе ті т. зв. "Тези до дискусії". Найперечитають їх уважно, а потім зрозуміють, чому о. Савчук каже: "Канадська Церква за Американську не відповідає". Най делегати не перечитають "Тези" як які оповідання, але як читають контракти, а потім побачать, що в тих "тезах" є богояті такого, за котре ніхто не разивні, аби Канадська Церква бралася відповідати.

Далі пише о. Савчук, що "Архієпископ Йоанн як і його духовніцтво в Америці в принципі погодилися" на це, аби жукинська консисторія просила патріарха, щоб він визнав нашого Владимира канонічним православним єпископом в єдиності з Вселенською Православною Церквою. Іншими словами Архієпископ Йоанн і його духовніцтво "в практиці" погодилося, що наш Владика є неканонічним. А вже як стане канонічним, тоді як буде в єдиності з Вселенською Православною Церквою, Алех в "тезах" не розходиться про єдність з Вселенською Православною Церквою, бо через біру ми є в такій єдності. Розходиться в них про підченість нашої Церкви патріархіям, і коли о. Савчук твердить, що американські душищніство погодилося на це погодилося, що южній жукинської консисторії пропонує на підставі достовірних жерел, що таке твердження о. Савчука є хіба на те, щоби ввести вірних нашої Церкви в Канаді в будзі, що злуха з патріархом (а треба знати, що делегати поїхали з Собору з патріархофільними настроєннями) не є нічого страшного, бо от! американське душищніство погодилося!

А що, як винайшли: що душищніство Американської Церкви нічого про те не знало, що консисторія жукинів збиралася просити патріарха і не могло заявлятися? А що, як покажеться, що американське душищніство довідавися про "тези" не погоджується на таке приженням. Архієпископ І. Церкви? Твердження о. Савчука написані ним або на підставі мильних інформацій, або на підставі логічного припущення, або прямо на те, щоби для Канади зоня зробити муху, але в кожному разі воно написане дуже відмінно. Заманить відмінно, бо підсвідомо пірними Церкви в Канаді поглядя, що душищніство в Америці на загаді "зрадливі". І на першій поклики готове змінити покров Кієва на покров Царгороду.

Жукинська консисторія буде просити патріарха, Архієпископ і душищніство погодилося, і "Архієпископ" написані в цій спадрі листі до патріарха",каже о. Савчук. Чому не написати він про того листа ї не скаже, що в ньому написано, але береться пояснити. В якій цілі написаний той лист до патріарха? Може також на те, щоби наша Церква з Церквою патріарха була "як сусід з сусідами", як сестра з сестрою, як одна са-

мостітній держава з другою самостійною державою? Як на таке, то як пояснити 38-му умову? Як на таке братськіє позуміння писаний той лист, то до чого бесьда в 38-му умові, що наша Церква буде епархією царгородського патріархату? До чого ті всі умови, що приносять наші Церкви в Епископові приниженні і сором; що ставлять нас в замежність від других; що робить нашу Церкву принципію, або підвалинами другої Церкви, чи церковного проводу?

Що було, як би та "злука" або "завершена злука", як пише о. Савчук пішши тим шляхом, який був з гори аранжерами улюблених, і про "завершенні злук" довідіться аж на Собор? Чи в тоді законі п. Свістуна вільни були безосонні і негідні? Чи Собор не був вибран власним кандидатом на епископа і завів: "най Американської Церкви, як хоче, Але під патріарха, але ми, Канадська Церква під патріарха нікак не підімо. В такому випадку Канадська Церква була відворалася від Американської.

Хай загаль нашої Української Греко-Православної Церкви в Канаді подумает над цим, і хай делегати застоновляться над тим, що вони були б зроблені, якби така "завершена злука" бомбою була випада перед ними на Соборі, і хай самі розважати, чи нема потреби скликати Надзвичайний Собор!

Знаємо, що тепер наша Церква на Україні після розняття большевиками відана в підземелля. Але вона є, вона не знищена. "Ворота пекельні не подумують І", сказав Божествений Основатель про свою Церкви. А чи наша Церква не Христова, що воно малаби бути

відміком? Наша Церква на Україні є! На нашій Церкві повторються такі самі пе реесудження із сторінок ворожої держави від нас, які Церква була занесена в римський імператор на почтах своєї існування. Наша Церква переходить таке саме "хрещенням крові", які Церква в римській державі переходила в перших трьох століттях свого життя. Але тоді христова Церква не була знищена, і тоді вона, вона є в тепер на Україні у серцях вірників, в тих, що терплять на Солонах, в тих що розсіяні по світу, і в нас. Наша Церква на Україні здобула "невічний вінець слави", вона мучениця, вона прославлена мучениками!

Не всі нещасти війни. Большевики впливали, Україна встане, буде вільною. З розсіяння повернути сини і дочки п. Рідної Церкви, з Соловків повернути виснажену тяжкою працею, головом, і з холодом мученики за Різдвя Народів і Дого Церкви, виді спроваджать тліни останки тих, які в святому стражданні не дали зломати свого дула, і не пішлили каняня, померли мученицями. Жини і Мертві будуть свідками прави, і свідками Нового Свята, Воскресення нашої Церкви на Україні! А ми тоді — що? Хиба скажемо: "Тепер як і ми прилучуємося до вас; ми пречири застерегли собі ще 1935 року, на Семому Соборі в Канаді, про злуки на Українську цю Автокефальну Православною Церквою на Україні, коли така відновиться?"

Ні, не можемо нікак доводити на таке приникия нашої Церкви в Канаді! А приникия вже стало на Семому Соборі. Новий Собор мусить це приникия знищити, пустити в забуття!

Священик.

зробив мені кілька дуже терпкіх, хоч цілком неправильних заявок, пр. начебто я старався бути "ліктором в Церкві", і диктував йому, як він має поступати, дальше, нібито я мав дерев. Р. Б. Белогор, бувши прем'єром Канади, представив себе як голову Церкви і тим по-ніжких Церкви, а наїв зажину мені, що я в 1928 р., в часі своєї відіївності поїздив по Америці "шпіонував" за нашим Владиславом, хоч самий, (о. Савчук) просив мене відвідати від американських священиків про причини невідловлення з Відніки, невідловлення, яке в Америці на було дуже широких розмірів. Справу о. Савчука повів так, що я вважав себе примушеним зреагувати з голови браївства. Тоїшній "вузівський гурт" нашої організації склавав був, наїв довірочні наради в їх спілці до Саскатчуна. На ту нараду запрошено о. Савчука і мене, але я він не приїхав на нараду, і заявив, що гурт світських людей не має найменшого права мішатися в церковні справи, що це є консисторії і Собор. На тій нараді усі учасники, з віймом братів Стефанішин, згодилися, що мое поступовання на було коректним і що о. Савчук не має причини до нарикання.

Тоді я толкував собі, що о. Савчук був дійсно подразнений тим, що парадія Вінніпегу попросила надати її нового пароха. Нині, вважаю пізньіших подій, бачу, що о. Савчук наявним поспішався за мною, використуючи для цього крок вінницької громади, крок, що був зроблений післі пляну одобреного самим о. Савчуку, і поспішив тільки тому, щоб примусити мене вступитися на бік і ляшти йому можливість тайком сунувати свої пляни для зміни канонічного становища нашої Церкви. Переїхуне мене в цьому ще й ця обставина, що після року пізніше я мав нагоду бути на неурядовій конференції в Шікаго, куди запрошуємо по черговий терор на Україні. На тій конференції довідався я перший раз від нашого о. Владислава, що в виду пе реєдування нашої Церкви більшевиками, нам треба буде шукати нових канонічних зв'язків з царгородським патріархом, хочби навіть ціною його пересвіті. І він був готовий для добра Церкви постути ту тяжку "жертву". Я запротестував і повідомив про це канадсько-консисторію на мітингу, що відбувається зараз по жом приїзді з Шікаго в луках У. Г. Це було в березні 1930 р. В часі того мітингу, де було також кілька священиків, було запропоновано, що міс оба з о. Савчуком подали собі руки і дальше спільно працювали для добра Церкви. Я по-дав був йому руку, але він недовірював подати свою руку. Мені дуже це було дивно в той час і потім. Нині цей його крок для мене є ясним. О. Савчуку нена ручно було, що я знав був в курсі церковних справ, і стояв близько до керівництва при церкві, бо в нього тоді була гадка перепалкувати на надахом Собору начерк пізньої, який мав замочити про канонічну основу нашої Церкви. Доволіти знаткомство між о. Савчуку і мною наочило його, що я не люблю мішатися до справ, в яких я не буваю безпосередньою участі. Він знат, що я не люблю мішатися в деталях справ, яких виконання не залежало від мене. Тому він був певні, що якото на бояці, я не буду йому нічому мішатися. І в тій надії він заїхав до Я до церковних справ, головно до справ керуваних Церквою, і взагалі до побуту священиків та тоді не мішався. Коли прийшов час на 6-тий Собор, я поїх до Яорктона на те тільки, щоб зложити там свій привіт, яким я вважав за відповідальність показати учасникам, що на дальші вважаю себе членом Церкви, а

— вже в тоді поголоски, що я з Церквою відріз. Зара по своєму привіті я відіїхав до Вінніпегу. Взагалі поза злочинами приїхав до Вінніпегу, я не брав найменшої участі в Соборі, і з особінно не брав участі в нарадах статутової комісії, хоч до неї хтось мене був моїй непріпустності він. Статут Церкви був ухвалений вже по моїм відзїзді з Собору до Вінніпегу. Тоді

— Так отже о. Савчук, яко явно разом з о. Стефанішином: мною вгадувавася на те, що американський статут вживти при уложенії нашого Статуту, то таїком вирішили зробити цілком щось іншого. Але ти він мусіш робити дуже обережно їх хитро. А обережний може бути звичною тільки, хто робить на свою руку тільки, без участі других людей, і без втасканиння інших в свої пляни. Тому о. Савчуку треба буде'ко'не, щоб витворити таку ситуацію, в якій ніч мігні свій плян перевести в життя без перешкод, від інших, головно таких, що більш які інші, про справи церковні віформовані, таих, що люблять в такі справи віднути. Тому о. Савчук рішів перше побудувати мене, бо скрізь і він був зася діячів, які він вже разом з другими аранжерами проти о. Мавселького і мене на Собор в Саскатчуна. На цих спочатків він же добре визнається і з притею мене особою сті він вжех іх вже що найменше три рази: в 1921 р., коли я був змушений уступити афору особисту справу, ще і до того

пити з Інституту П. Могили в Саскатчуна, 1929 року, про що буде зараз моя, і в 1935 р. на Собор. І цого способи дуже прості: Треба немиліюю йому чоловіка тільки належно спровокувати і таким спровокуванням довести його до того, що він самий вступиться, або, коли він занадто "грубо-скріпіть" і його скаже "містичні" виступити, примишнити його в очах загаду як людину нігодін ествати на позиції головною ко-ліє її позиції відівлічливості і поваги. В 1929 році він спровокував мене ось так: Ми оба були тоді в як наїрканих прістрійних зв'язків з царськими зв'язками, а засвідчили це можуть члени вінницької парохії. Були тоді також міс міон і Ю. О. Стефанішин, що був тоді ректором Інституту Могили в Саскатчуна, дуже гарні приятельські стосунки. В дорозі на Собор до Нью Йорку ми всі три вирішили, що задія добра цілої Церкви. О. Савчуку треба буде почавши з літа 1929 р. віддатися виключно на праці консисторії і звязані з тим праці церковно-організаційні в цілій Канаді. Дякото о. Савчук попишить вінницької парохії на ім'я свого священика, а самий віддастися виключно справам за гально церковним. На парофії в Вінніпегу ми всі три намітили як наївдовішній в той час капеланів. О. Слеза, парох, а парох в Монреалі. Щоб забезпечити о. Савчуку матеріальну винагороду, ми виробили пляя, що Брацтво мусить знайти 200 людей, щоб покретували зібрані у собі \$10.00 на таку ціль і я від се б зобов'язавши помагати таких членів Брацтва знати.

З Собору в Нью Йорку ми вернулися як наїрканих пріятелі, і я переказав наш плян цілим членам вінницької парохії. Парох, почувши це, зробила прости до корінніх історій на руках. Самий в той час наїв не був Вінніпегу, бо зіди тоді з відчинками по замахах на Канаду. Коли приїхав до Вінніпегу, застав тут які-що хірі... О. Савчук це відповів, що вінські зв'язки зі світом, які він має поступати, дальше, нібито я мав дерев. Р. Б. Белогор, бувши прем'єром Канади, представив себе як голову Церкви і тим по-ніжких Церкви, а наїв зажину мені, що я в 1928 р., в часі своєї відіївності поїздив по Америці "шпіонував" за нашим Владиславом, хоч самий, (о. Савчук)

статут я перший раз, і то не цілий, прочитав аж з початком цього року, потім вже як зачалася полеміка між п. Стечином, о. Савчуком і мною.

Очевидна річ, що колиб' я буду тозі ау-
мав, що я в о. Владимира буду якісь
нічні пісні, буде безперервно салазувати
з його добробутом. Але я такого підкори-
ти не можу. Кроки о. Савчука пояснюють
си бого апостолом на початку І Петра
жаждим гріхів приводіння ролі Церкви,
один хаджий участи і контролю від другого.
Через це саме, думав я, були в нього та-
кож часті непозорування з о. Влади-
микою, бо він робив багато порозумінь
з Владиславом дуже побачити річ, в яких
намалосяської порозумівавшися.
Ах, промінання американського. Ст-

тут, про який в цілковито забуда чесь, що не буде більше в курсі церкви справ, отворюючи місце для іншої, якщо вони зможуть заснувати її, чому так сміло о. Савчук поставив перед твердженням, що наша Церква не є і не була частинкою УАП. Церкви на Україні, що вона також є окремою і засвідчимає независимістю Церкви від нашої Церкви в Америці, і чому нас в Канаді не обзовуть київською або польською, але вже дуже приготувалися та вже склали їх відповіді на статті, що скончалися ще від 1929/30, і до той час уложили відповідний наперечік Статті. Статут той перешов, бо над ним наявність не було відповідних дискусій на 6-му Соборі, так само як без дискусії переведено 4-ту резолюцію на останній Собор.

В своїх заснуваннях накінечного становища Церкви о. Савчук писав наївтак далеко, що відмежував Церкву в Америці від Церкви в Канаді, як і від іншої, окрім, одна від другої, автономії. Церкви, хоч ті Церкви відрізняють одну дієзисом, а іншу – наявністю розпорядку 40-Собору, і мають одного єпископа. І вий-
ша така чудаць, по твердженням о. Сав-
чука, що той самий епископ мав при-
вергнувшись цілком відмінних основних
канонів в Америці, а цілком відмінних
в Канаді. Винішах така чудаць, що в Аме-
риці священники можуть женихатися ви-
свяченно, а в нас ні. Тому о. Савчуку хо-
тілось навмисне замовчати.
Статути про справу канонії нашої Цер-
кви в Канаді, як уявляємось, що замовча-
ти він зможе змінити дійсні ка-
нонічні обличини нашої Церкви. І тому
він віться до того, щоб з Статуту нашої
Церкви викнити всяку згадку про нашу
звязь з Церквою на Україні і про київсь-
кі каноні.

Нерв чоловік дуже старається затерпіти, за собою всі слайди, але нехочать все таки якісь слайди линітити, що його вигнані. Таке І з є А. Савчуком. Хоч як він старається виникнути всяку згадку з Стату про звязки нашої Церкви з Києвом, але на Соборі в Йорк顿і хтось з присутніх мусів додати поправку до 1. точки Статута. Той додаток зовсім не стосувався до решти точок, бо та точка говорить тільки про називу Церкви. Вона звичайно так:

J. Ma3ra

1. Назва Церкви: "Українська Греко-Православна Церква в Канаді", яку також можна називати: "Українська Православна Церква в Канаді".
а) Українська Греко-Православна Церква в Канаді, заснована в духовно-пасторальній та місіонерській діяльності в Українським Автокефальним Православною Церквою через свою епіскопську або спінкоскопію".
Кожний з читавчих завважає, що додаток а) не є в своїм властім місці, оскільки він виконує функції місце під час духовної зв'язки з її підпорядкованими. Церкви, але з ізоляцією від них. Але, з іншого боку, що цей додаток був вже самогоДо Сучасні, бо вже знайдено, що цей додаток не становить ні змістової ні стилістичної цілості з рештою першої точки Статуту.

— Так отже хтось на Соборі хотів конче зазнави, що наша Церква має звязь з Кінчевом і була додана підпілкована — поправка до Статуту, яка хоч не туже громотна то все таки в великій мірі стає тим слідом, що Бого о. Савчук конче хотів сховати.

Поза це о. Савчук дуже небережно

для себе згаду в двох місцях. Статуту, а то і точку, 16 і 28 про «Канони Української Греко-Православної Церкви в Канаді». Згадуючи ці канони, він спочатку криється під іншими, які створюють заздрість, після чого є звісім канонами Української Греко-Православної Церкви в Канаді. О, Савчук, укладачом Статут вірна, що кожний так буде толкувати Статут, як він, який той Статут укладає. Тимчасом з цого Статуту сталося те, що нічого не стається зо ста тутам чи законами. Держава не поганить, але винести статути чи закони в одній цілі, для виконання нещодавніх слів, є суд, який має право таки стати чи законам толкувати, цілком інши цілі бачити в них, як законодавці. Так і тут. О, Савчук промовчався в своїм начерку Статуту якуси луччину нашої Церкви в Кінському, якоти він Церквою в сучасній Україні не відповідає. Він відповідає, що все лого міжнародного патріархоскип. Він даліш промовчав в своїму начерку обговорюваність для нашої Церкви основників київських каноній, але тут же знозв робить фальзальну слів себе поміжку, по згаду про окремі «канони Української Греко-Православної Церкви в Канаді». Але я відповіду на це, якщо він також, якщо ця Церква буде мати в будущності. Ні! Він говорить про них як про щось якже існує. Іменно в 28 точці Статуту говориться:

28. Церковна Судова Комісія вирішуве справи церковних переступів згідно з канонами Української Греко-Православної Церкви в Канаді та згідно з ухвалими Соборів і сего Статута.

Очевидна річ, судова комісія не може судити після канонів, яких нема. Коли ж вона судить після "канонів Укр. Греко-Прав. Церкви", то видно, що ті канони існують.

видно побачив, що він був на дуже точному дежу щодо канонів, але й тут

від підсоби тим, що на Соборі візантійському (із тим, що помагав Іоану Владиці), що мовляв нас тощо Чартер і Статут, є для нас нашими канонами. Важливістю цього документу підкреслено відмінність православ'я від католицизму, які відмінності виявилися під час Собору. О Владиці говорили про Статут нашої Церкви як про наші канони, міг очевидно мати на умі землеробський Статут, щомістить в собі також основи канонічної Церкви. Але Статут, як відомо, не був, а появився після того, як почали говоритися про канони, як про їхнє оновлення від статуту. Знайдено канонію однією, а Статут — другою.

— Ти каноніс вже дівісниці, але в статуті вони не є близько зазначені. О. Сав чух вважає за відповідні іх в Статуті не виміщувати. Може це канонісами? Так із інших православних Соборів. Але як із «Каноніс Укр. Гр. Прав. Церкви», якій основою яких судова комісія вирішила спраць церковних перепусток, можливо будуть ті самі, що і в канонісах всіх інших православних церквей, то чому там же і не скласти?

— Було б сенс у тому, що 28 тоді Статуту вважалиб: «Церковна судова комісія вирішує справи церковних перепусток під згідно з канонами Вселенської Православної Церкви». Але як уважає Соборів із «Статутом»? Але як уважає Соборів про «каноніс Укр. Гр. Прав. Церкви в Камазі» як про окремий ідея, якщо відмінно, від статуту

Отже колиб та канадський суд розібрал значення повної 28-точки статути, та вин певно вирішив, що це повна статути, що є законом Канади.

Прав. — Церкви Канади, як і з боку сподіваних на Титулату як такого, а з боку Собору і канонів не є тим самим, а з другої сторони, що ти канони з окремою назвою інших православних Церков, що відмінно в статуті не сказано, що нащу Церкву канонів інших православних Церков, або канонів Всеєвропейської Православної Церкви обумовлюють. Більш нащим чартері ти статут виразно говорить про спадність і діїв між нашою Церквою

другими приводившимися Церквами, все не говориться про каноничність історичного та канонічного вчення про Троїцтво Церквами, крім одої, а то й отжеєфективною Православною Церквою. А вона є єдиною духовною та моральною залогою Церкви, то її відсутність обабіч якої є обидох Церквама канонічній кризис.

В. Свистун.

ВІДНОСИНИ МДК ОБОМА ПАРАФІЯМИ В ВІННІПЕГУ

Просять нас оголосити оцей лист:
Квальний Заряде Громади
при Соборі св. Покрови.

«До нашої громади діносялося, що церква громада при Соборі св. Покрови парох той громади, Всеч. О. П. Масенік відказував, що в нашій громаді лиштуювали люди Я наш парох Всеч. О. Ганнібальский призвав Вашот громаді і Всеч. О. Масенікського.

Ми констатуємо факт, що наша громада бажає на дальше лиштитися в братських і християнських відносинах до поборжної громади. Ми бажаємо, щоб у майбутній нашою церковлю я Собором були як найбільші разомінні відносини.

Остаемось з најбільшою братерською
зірвою.

За Заряд Церкви сл. Михаїла
І. Магер, предсідатель
М. Ковтуцький, писар.

**СТАВАЙТЕ ЧЛЕНАМИ БРАЦТВА ОБО-
РОНИ РІДНОЇ ЦЕРКВИ!**

**ЦЕРКОВНІ ГРОМАДИ! НА СВОІХ ЗБО-
РАХ ДОМАГАЙТЕСЯ СКЛИКАННЯ НАД-
ВИЧАЙНОГО СОБОРУ УКР. ПРАВ.
ЦЕРКВІ В КАНАДІ!**

Голоси Читачів

ВІСТИ З МОТРЕАЛУ

Вібр ділється на Собор до Спасителя. Цей вібр стався на різних зборах піарії. Наш парох о. Слюсар перед вибором ділється заявнію, що на Собор будуть дуже важкі справи до полагодження. Але які то справи, не згадувши ні словечком. Потім о. парох додає, що треба вибрати ділегатів, які й націкують з реальними проблемами. Тоді вібр відбувається, але після цього вібр відбувається, та на всіні це о. парох докладніше, як п. Гладин, що як нитка за голкою все леде за парохом, висі п. Гукало. А п. Гукало, борони Боже, що коли відважаєсь подумати щось своєм головою, поза те, що за нього подумася о парох. Так отже громада перед вибором зовсім не була повідомлена парохом про вібр, які будуть виришуватися на Соборі, що під того ділегатам зі словами, якій май будти тільки тині о. Слюсаря.

Довсі нашої парадії щодо нашого делегата на Собор показує, що в таких випадках школа маєтиме вибирати світського делегата. Краще вже вислати тільки самого священика і замінити громаду кошта, бо все однією світської делегат не являється делегатом парадії, а лише репрезентантом самого пароха.

Звіт про Собор

На перших зборах в справі Собору йшов давав самий тільки десягат п. Гукова. Відсутність пароха пояснює п. Гукова тим, що, ізмінами, Собор удачтюється був представниками Собору, а це належало до нашого стилю обезважити, що він з піршої розрахункової як заслаб і з поважкою. Пізніше ми доваджалися з У. Г. що о. «Святор» заслав через священика «пісні», а він відповів: «Відмінно, а якщо не відмінно?»

В складі Собору п. Гукало працював із Свистуном в як найноріжніших красках. І це була свіст заїзд його звитя. Після приїзду хтось довідався від нього про перебіг зборів Собору, але п. Гукало був тільки заинтересований в особі п. Свистуна. Принаймні так і розійшлись со зборів без жадання збирати інформації про перебіг нарад Собору.

В два тижні пізніше дав обширний звіт про Собор о. Слюзар. Свій звіт він опер головно на лініях в "Вістянку". Витягав також дещо з першого числа "Рідної Церкви", але так, щоб тільки кинути пляму на цілу акцію Брацької.

шляху. Ізбраний Різдво Церкви. Тиних зборах ніх не пояскована дійсною суті прінципів поділу на два табори в нашій Церкві. Також в зборах "Запорізької Січі" які відбуваються ще перед Іоаном вітром, вони підтверджують, що це не відповідає реальному становищу. Але чи не заслуга цього, що за боротьбою була на Соборі Січові послання такі, що, скажіть, що треба було в нашій Церкві звернутися боротьба, як не тепер, то пізніше? То краще, аж, хай та боротьба передбачається. Хай передумано, прийнято, зроблено... Собор, який прийшов до переконання, що боротьба була потребна Церкві, конкретномуномуному тому, що все в них було улюбленим, з гори, і Собор цільно був шляхопроводом, де все та пішло, як-жестокисторично - авдаківська команда з гори віршилися

О. Лещински в Монреалі

В понеділок, 14 жовтня мали відбутися збори «Зал. Січ», але в церкві в неділю 13 жовтня було оголошено, що ті збори не відбудуться з причин домінанто-полемічних виборів. В дійсності тут само-полеміка виявилася дуже сильна, і вже пра-воша від «Лещинських». Але зрази же вони, якось чому, боялися отримувати життя, якщо було говорити про Лещинських. Від-віч от «Лещинських» був оголошений тим, що комуністичним один піреказував другому, а тільки самим було виділено виборянам, що, майже як **Боже**, не привітаємо вибори. Але від-віч, таїм, відповів про соба вже не від-віч, то вони були за німецькі **Лещинські**? Це була хвалівна о. Лещинські, якій він спричинив детективі, які він все-всім вінівав, виниклих. Богато історій-

баків нагумав там л. Оещинка. Між ін-
шими він так пояснив справу з листом
проф. Огієнка до л. Маєвського, який ді-
став у руки о. Лещинського. Казав о. Ле-
щинський, що проф. Огієнко написав був
справа до о. Маєвського, але донька проф.
Огієнка через помилку той лист вложила
в квертуру адресовану до л. Оещинки.
Кожний, хто читав про переписку між
л. Маєвським і проф. Огієнком, знає вже
що справа малася, але це не передається
слово в слово. Лещинські пласти звичайні байки. І
таких баків він напівліпши досить богато.

Барвисти нам і винаграді з під

Чи-ж диво, що на Соборі серед делегатів виговорено штучний стампід? Чи-ж диво, що там дейкі готові були злічувати немиліх ім осіб?

Але я стали тільки більшевики на-
працю переслують нашу Церкву на-
Україні, як заняли арештувати, мучити,
зати на Соловкі А Сибирі наших свідко-
в і свідчених, як засудили, переконав-
ши їх в тогороді, шапкою то що
було виконано "любові" в наших пан-отців
до Різдва Церкви десна пропала. Від тоді
в них вже інша політика — "нація хата
з краю". В них вже в царгородський па-
тріярх добрий, хоч він колись продав на
Церкви Москви, в них вже є старі ка-
нони добри, хоч з них недавно ще прям
згубували, в них зродились любов до
"ісповіданням Церкви", ті що церкви греч-
кої, чи московської чи польської. Бі-
льшікі десь притулються, чи то
загадкою самої, і є свідчитель
роботи нашої Церкви в Канаді. Чин
наша Церква в Канаді не повинна благодат-
сі Духа? Чи нам треба їти за позицію
канонічності до чужих? Які не треба, але
наші пан-отці, чи то маловіри, вони видно
хочуть, коме мати на шіні шнур, якін

уде тримати в своїх руках якісь чиниць. Не встигли ми відтих від тих, що перш до Риму, а тут вже другі залишаються до Царгороду. Замість того, що подати помічну руку Рідині Церкви в Україні, замість того, щоб запропонувати перед цілим світом проти большевицьких знищень над нашою Церквою, зміни собі спокійненсько тулятися під крилою Царгороду.

Коли судите, так судіть всіх

На Соборі дуже виявився супорту письмиста з тим, що стояв у боротьбі автографії, соборністю і звязі нації Церкви з Київською. Але в цій своїй оспареній Свідомість мусів стати і проти о. Владимира. О. Владимирич тут же виступав як «Всесвітній біл. Міграт». Мовчання про нього відповідало його високонапруженості, «всесвітності» і «всесвітністі». «Боже, якже виступали на «всесвіті»?» Але в члені Собору не було відагів та пристів тих «всесвітників» за те, що вони очевидчики руїнування теперішньої основи нашої Церкви. Їх стало відагів навіть звернути увагу на такі ненормальні речі в нашій Церкві, як братія наших священиків з вогногамами нашого міста і то в маніфестації, але маючи по лінійний лік. Але відсутність певної лінійності, певного монреалей з нагоди панахид на серебряному короні Александри).

I. Захожий.

ХТО РУПНУЄ ЦЕРКВУ?

Пайн Ривер, Ман.

Чи треба вам питати і відповідати на це питання? Прочитайте оті скандальні "Тези"! —Угоду, яку підписав наш епіскоп, тоді побачте до якого церковного устрою пряме нині "правові". та як він облажується до царгородських дверей, — дверей, які, вірмо, мають з них замкнутися раз на все!

спалили побори в Громі на погохі дерево, та адресу о. П. Маєвського, "Вістник" так довго крутиться, аж доки з села не виїхала нова "Точило", а його редактор о. Кудрік, в послидіннях часах зауважив цілком на свіженні гідності і переимнинився в мірянину, бо навіть не підімнеться "о. Кудрік", тільки "Василь Кудрік" під-стадією, опертою изъ большевицьких засад: — хто не з нами, той про нас!

Хочете, о, Кудрик, певно чати
з консисторії, вибрали через епископа
на доживоті? Певне! о, Кудрик, на-
гадує мені чоловіка, що відрубе гілло,
якщо якій сидить! А о, Савчук, Мир, Сте-
нинин, п. Арсенич тай другій так погана-
ють! о, Кудрику, що аж попри! Ніколи
не хотілось вірити, щоби маща іншег-
оції по містах була така наївна і сліпа,
що бекасрітно підваливалася духовен-
ству та принижувала Українську Цер-
кву.

Хочу поділитися з нашим загалом істотою, що в нас, в Пайн Рівер, на 27. пересічн., і, загорянням будівляко. Геодорином. По церковній владіріні були спомінаним обов'язком, після обіду з промисловим боярем сям'ї боярина. Владицяко перевіде все, що говорено. Владицяко спімнути, не думаю, — хочу чільно спімнути, що напоганько відповідаю, що це, якщо відповісти самий відповідаю, що до архітектурі з православними традиціями всього світу. Приміссія! Але не вгадав о. Владика про Уголу-«Те-ся», які вій підписані. Чому ж так? Виснупив п. В. Свістюка, якого по імені не піддаває, і вже було, як виповнив п. Свістюка, о. Владика назавжди руїнізованим. По кінці бачу руїни... о. Владика... «Угода, яку вій підписані, відмінна, але відмінна в нашій Церкви». Він був фармаконом, говорите, що премується до служби з православними церквами, а в той самий час премується до християнської церкви. Тож, яким час хоче народне життя — Церква — віддається в руки тих, які колись Церкву пропали московському уряду, за 120 собоювих скріп. Ви про

о. Владик, знаєте добре, бож самі про це писали! Не дивнішими роботами Кажете, що конфлікт, який вибух нашеї Церкви є добрий, і до цого веде приклад про два електричні дроти, позитивні й негативні, які через злуку дають нам світло – життя наради Церкви внаслідок концепції і Собору. Негативним є п. Синисти і Еврація Оборони РІА нашої Церкви. Так ми зрозуміли з їхньої промови. Коли арханжик Собору в Саксагані¹ чітко пояснив: «Фармерські голоси у нашу сторону, то це видає ознака, що справа Церкви стала жертвою, обличуженою, стражданням, заглушенням, обурінням» як поставили Церкву в такий стан, що вона не може відповісти на вимоги, які вона має. Як започаткували вже в березні 1935 р., і як показую руки Церкви

Пайн-Риверш.

ЧИТАЙТЕ | СУДІТЬ

Буду просити Брацтво Оборони Рідної Церкви помістити слідуючих кілька

Я мав нагоду бути на 15 переснія на Радвей Альта, і зайшов до Церкви на Богослужіння. Вогослуження провів Майбах. Не буду входити в це яку мав проповідь о. Майбах, але при книзі Богослуження о. парох забрав ще кілька слів, якими, видно, хотів перейтихся по п. Світогляду, бо сказав, що п. Світогляд

твожитъ людей і вірних Укр. Прав. Церкви, які в нас заходять зразд. Не б'ите сіння, братя і сестри, промовляю о. Майбі, — таке це в нас не заходить. В наше вічні дні, потрохи мати відповідь. Ти, о. Майбі, відповіши на відповідь Владимира О. Теодоріса. Ми можемо відповісти на відповідь Греції, Вірменії а хобї і до Москви, які відповіли нам Християнської Церкви з нашою братом. А що п. Свистун всі тут погано відповіли, якщо відповіти на відповідь. Ти, о. Майбі, відповіши на відповідь Свистуну? Чо він такоже зробив? Тому, що католики називали нашу церкву Свистуновою, то він собі думав, що він великий чоловік. Так він наявіть... (тур о. Майбі, чого синніє каже): Так він... світська особа. Це діло, що казав о. Майбі по адлюстри п. Свистуну, однак не буде адлюстри, якщо не збирати богато місце в часописі.

Хто трівожив вірних Укр. прав. Церкви і де заходили зрада, і щоби мати епіскопа на Канаду чи треба відватися хоби і до Москви, лише це для читачів Різдва Церкви під осу.

Чи не буде добре, о. Майбах, я буде мати на другий раз Богослуження в Радей, щоб такі річи не порушували в церкві на Богослуженні. Так є Народний Дім зараз при церкві і там такі спрахи добре було передискутувати з вірними твої парохії.

Подорожник. З

Голоси Делегатів

1

Сп. Джуден. Саск., 11 листопада 1935.

В "Вістнику" з 1-го жовтня поміщеній додаток п. з. "Гостиня о. С. В. Савчука", в якому є слідуючий уступ:

"По відміні предсвідник і. Семен Мизакілов подкликав за корисний промову (зебто о. Савчука), заявляючи, що вновь і погоджується зі всім тим, що шанованих білорусів говорить. План Семена Мизакілова, якож і підсумок також висказав своє переконання, що тепер всім ясно стає, що нація керується стійть там, де стоять, що вже сякнувши голову, Церква змінила своє «єдине становище та підчиненість» міжнародними силами, що засвідчено в «єдиному церковному відповідальному».

— Отсіч рішучо заявлю, що під заголовком «Вірних нашої Церкви в Канаді, що повинні зробити» уступ абсолютно розміниться на право. Я викою не погоджувався і не погоджується зі становищем о. Савчука, і консисторії в справі, що винесла Церкви, так як та становище зстало висловлене в резолюціях Собору в Саскатуні. При цінці відчуті о. Савчука в Ст. Джулені я зовсім не висловлював такими

думок, які хоче підсунути мені хтось (не самий це є „Савчук“), що підписався „Приступним“). Взагалі цільний допис поданий до „Вістників“ тільки на те, щоб впровадити в блуд делегатів на Собор до Саскатуну, які добре знають мое становище на Соборі, де я заявлявся бути спішено по стороні про. Свистуна, цілого пропозиції з жукивцями і проти підчиненості ми нашої Церкви патріархіям. Ціані тоді додіє в „Вістнику“ це підстул. Видно під

ступ був також в тому, що мене вибачили, ні, щоб я повітав о. Савчука, якого що було прихаб від нас як міністр-капелана і голова консисторії, я зміг у той час погано відповісти на цю питання, як не належить відповісти честь так замовленої відповіді в нашій Ілліці займається Католицизмом, яким я винес його, то як нашого адміністратора, але зовсім не змінне могли бути відповіді на це питання.

— Різночасно мушу читачів «Рідної Церкви» поінформувати, що о. Савчук в свій віцькіті в Ст. Джузепе потрапив сидти на двох коях. Спочатку ского відчуття, щоб приподобитися зібраним машинами підлітками. Він сказав, що він такий с

мий як і міс вс, що вому добро Церква лежить на серці і що він нікік не погодиться, щоб наша Церква відійти від нас: чужих; і тому він не є злуком на патріархом і є протиком всім, хто вважає, що кроком до відставки в Адміністрації в напрямі злу, патріархом нас до чогої не зобов'язує, що наша Церква буде є буде сюжетом, від якого незадека.

Але по-тим, вже при кінці свого відчуття, він застіяв нам цілком іншої пісні. Тоді він скав зваж, що ми нехопними стоять самі в собі як маля горостка, що ми повинні згадати всіма з другими православними церквами, що ми не можемо підіти патріархом, що ми не знаємо, що буде під час свого споду для нас знайдено, бо шалений споду і ми дратг помагомі, та не тильки в церковній справі, але навіть по-модерн нам дистанції слови дрібну.

О! І бачите! І не треба бути патріархом, і о! Савчук протяг, але знов же, нам буде добре. Тож якім відмінам, що такі були під патріархом. Але, Савчук, я відмінна консисторія стоять. Відмінності о! Савчук змінив, що був тільки людьми змінити. Самир іде на двох конях, що може, як треба іде, сказати однім або другим, та-ж я в замі, т-ж я так само або маю т-дуж, я він всі.

При кінці його бестії з якими, як відповідає предисловію, подавляв Комунарів за відміт тільки всого. А ту на свою думку, за кілька днів, вже читаво в «Вістниках», допис про те, начебто я віторубув о Савчуку і години з ним. І представте собі, читаня, таке: Відміт о Савчуків був в нас в Ст. Джулені в суботу на 28 бересня, а в дні «Вістника» вже 1-го жовтня. Відміт то ж допис мусів був хтось подати та логізмом.

щениць. І їх діяльності вели. Все було готове захи ствісії делегати прийшли на Собор. Пречін один делегат, не підкохався від Ст. Джмулєн, але великий постонник теперішнього курсу консисторії, заявив що зажадав був що закри Собор - зачався, що вже вирішено, що священники вже знають, як і що кум. Таке саме погання відомо в макіїни.

Це широ діякою урядові Брацтва Оборо
Рідної Церкви, а головно п. Свисту-
ла, з смілу, чисту і чесну оборону до
борного становища нашої Церкви. Ві-
дно, що загал вірних піде за вказівками
Віру, що консисторія буде при-
шена скликати новий Собор, щоб зма-
гти з лиця нашої святої Церкви ту пля-
жку, яку зробив Семін Собор.

Семен Михайлович,

делегат на Собор від громади
в Ст. Пижулісм. Саск.

**ЧЕ ВРАЖІННЯ ВИНИС Я З СОБОРУ
В САСКАТУНІ?**

Витков, Саск.

Як і в тільки перечитав подсміх у Укр. словнику між пп. М. Стечинівим і В. Свищуком, то зараз подумав собі, що не-догома має вибухнути щось великої. якісь час прийшов до громад цирка-лярів від консисторії, щоб вибралі деягатів на церковній собор. І наїх Загір'я Церковної виголоскої збори. Вибори якісь рази присилили між намірами від о. Владимира. Читай його і бачу, що відповідь на памфлет з В. Свищуком, а я памфлету на Свищуту вчити читає. Несадово отримуюши відповідь на памфлет з М. Стечинівим. Переважно у відповіді на памфлет з В. Свищуком, дісталася памфлет з В. Свищутом, думах я. Сіз пару днів переглянув один учитель памфлет з Свищутом і один учитель памфлет з Свищуком. Перед відзлом на Собор до Сасакутину в скликані парохіальній мітинг, доби парохіальні дімки припороювали. Із них відійшли від мітингу, але відійшли з памфлетами, які відповідали памфлетам. На мітингу передискусували всі від памфлетів і річами, що Свищут він памфлетом, іде по стороні спрадлених відповідей. Мітинг припороювали, що я на Соборі обстоювала сторону п. Свищута. Я тим пойх на Сасакутину.

Лист священика з Боснії

УКРАЇНСЬКІ ПРАВОСЛАВНІ ПАРАФІї В ЮГОСЛАВІї (БОСНИ) ПРОТИ ПОКРОВУ ПАТРІЯРХА

ній парохії в Канаді, то були згадані предсталівці, щоби його вислухати в Собору. Але таких членів як посол Бачинський на Соборі було більше, бо п. Бачинський сам то на Соборі звінчився. Я чув уже про собори, що оден пан з Вінниці. Нікому не відомо, що це за парохи-членки а духу головний до "парохії". Якщо працевлаштувати їх на працю, прип-мр до наслідування для "червін" ідея дальше наразі і аранжери кричать, що п. Синистук руйнує Церкву, а о. Архепископ по промові п. Синисту закри- чає: "Отче! Лешницькі, ради Бога, рату-те Церкву!" Колись архієп. Кунцевич також казав до своїх вірників: ратуйте Церкву, він скиматиме! Я думаю, що так є. Але якщо він скиматиме, та колись мусили Брата, ратувати Церкву у тих часах, як достойники українські! Потім І Терещекий запородив нашу церкву рим-ському, латівському!

Хочу зробити ще одну важну замітку, — через цілій час, соборних нарад, делегати — фармери, не могли майже нічого говорити, бо котрій делегат хотів що скаже, то він підніс руку і просився представитися о головному, ідеальному позиціонуванні, то зажи той делегат, який вже відповів, чинив тутупозиції всю президію, т. Гуменюк адвокат з Торонто вже був на ногах і кричав: в справі формальний "ава слова!" і навіть не чекав, щоб представитися делегатом, вже вже говорив, що він вже відповів, та поспішав, що цей делегат "така же підлеший" і більше єого не просить. А п. Гуменюк замість сині скінчти тих "ава слова", то десь делегати перегородили.

Приходять дальші наради як та скла
Свістуна) вайти, але скла не може
було розйті і тому взяли о. Маєс-
кого судити. О. Маєський встав на
під стул, перечитав свою переписку,
що писав до Митрополита Львів-
ського, проф. Огієнка і пол. Полівара ?
яко не видав в о. Маєського жадної вини;
противно, мені так виглядало, що о. Ма-
єський стояв не перед Собором, але
перед місцем управи в карні злочину
з більшим розумом. Стогоруків брав о.
Маєського на перекористку екзамінації.
І пригадалось мені, як в читав книжку
про Ілана Гуса, і як його церковні дос-
тольники римської церкви сумахи і дума-
сють, тут бракує стоси і справа зали-
зує скінчена. Далі приходить черга ви-
дати строгий суд на п. Свістуна і ре-
зюлюючій комісії присяча резолюцію
до ухвалі, і пред. перечитає резолюцію
Собор годиться, але дискусії над тон ре-
зюлюючою не було.

«Вістник» пише, що 88 делегатів світських голосувало за резолюціями Собою. Мені дивно, як «Вістник» може таку неправду писати. Так багато делегатів че в іншому відповідь на це. А в середу вечор вже при Собору буде ухвалена резолюція. Ти ухвалиши дуже скромним ходом, бо управа Інституту дуже настоює на твоєму відповіді. Але я відповіду по чадах час на Землі. На самішній кінці, як всім заспівали співати «Ми сини літ», один делегат азгадав за п. Свисту, на, що, він що заслагусє на пошану від нас всіх і о. Владимира скаже, що хіба заслагувамо були многих літ, але співати не співали, бол. п. Звірні не позволять, а за- тягнув усіх: «Діз годи родин!»

Так отже Собор скінчиться гейкою комедією. На тому кінці, як відіїде жінка мое на відстань, по Соборі відійде співаки, а Собори не будуть відійти, треба, щоб відіїдає друга Со- бор, бо Семін Собор ділснин Собороюмені Петрохи не був.

Додам ще хіба що в «Вітніку» ко-
личі богато було писаних про о. Гурия
діака в Америці. Кілько то від анато-
лія та інших. Кудріка, аль тепер я від-
мінно перейшов до Івана, і може бу-
ти, що тоді він писав, що-о. Гурия буде
нашим апостолом. Бопер «Вітнік» від-
повів, що «Вечесний о. Гурия». Дивно ви-
вони я, то в такім коротким часі все так
зміниться. Додам також, що я з «Вітні-
ка» можна тепер научитись богато дум-
ких шутів! ¹Ляльників вірзів! Діл-
я «Вітніка», як органі Церкви, не лише
такі обидливі слова писати (всі вони в
адресу л.-в. Свістунова). Тепер «Віт-
нин» дуже низько впав в очах

Ми одержали листа від, благословника Украйнських Православних патріархів в Югославії, всеч, о, прот. Василя Трельського, — такого аміста:

«Великі Вам спасибі з листа і болезні. Дійсно сумні вісти від Вас, але відтак ще наша церква мусить перейти, щоб се тиши тим кращим затвердити у своєї независимості, бо тильки така, якою араз находимся наша Рідна Церква, начинить в переслідуванні в і мучеництві багьо святих освятив.

Видно діло, що наші керівники заразилися від католиків бажанням панування і з тої пори всякому богохульству від Бога, вилігдали, що непевні були хвалюванням від Бога, і чотири рази було їхнє відхилення. Дивна реч, чи може бути країнські хто-небудь, якщо вони не вірюють в Бога? Кожен із нас «Український православний» на пам'ять відповіє: «Матрона Тарасівна „Липовецької“? Чим є різниця між царгородськими патріархами від римських папами? Оба, вони вселенські, оба проповідують неправильні власті і чи як то во оба не мають Християнської канонічності?»

Українська Українка. Православ'я Церква була, є і буде — не зникнеться від нас нікому. Після цього і музичні традиції, і чистота, і головно богості, що вони з численними прі点滴ами Христової науки стануть нальбами канонічного, а тоді готово разлітнися духом царства цього світу, яке нашійшою дуже далося від Христа.

Справдя і я звісмі громадами духовними в Босній бились приватні держимо візки з нашою церковю в Словаччині. Дергамерики, але всім також дуже интересуємося їх життям, бо вони завжди обідавані наше життя. Я навіть, коли мало налагоду, старахся тутешнім церковним властям доказувати успіхи, якими вінчали наша Українська Церква і на моє засудження засудили рукоятку від імені патріарха в Білграді, за 1933 рік між іншими церквами занесли до Української православної церкви від української Православної Академії. Церкву «Одесько-українську православну» відповідно похвалили від імені патріарха Укр. Апост. Іллієвським у засіданні срібного патріархального синоду.

— в осібній у бранізованості. Наші громади радиють вскім успіхом нашої Ріанії Церкви в Америці і вірте, що вона зможе ціньвати поцінит все п'є независимість. Що стається, що о. Владимира на такі дії, які вони відносять до місії, будемо обласнити противніми. Кого вони відносять до місії, якщо вони не відносяться до християнства? Ким є о. Владимира, має відповісти складається з таким Гундуком, що нашу Курдів зраду і насилі тільки крида?

Чому це о. Владимира не зробив попередньому порозумінню із загальним нашою церковною — духовенством і народа? Так для самого добра церкви і нації, але і для місії можна оба не можна зробити. О. Владимира уважаю, що як-би чорний чоловік і як такий може ще все напанувати, щоби Юмі хто це хотів пропонував. Пощо нашій церкві жити-таки? Там дійсно знаходиться елемент, який певно раніше чи пізніше наніс нашій церкві шкоду.

Дуже мені жаль, що так сталося і на-
ші не сміємося про це відкрито. Я спо-
омнітимо, що міг би зберегти від усіх
бутий, а також найбільш українських
церков, народов, прапорщиків дуже-б цим
абстрактними.

— вірних Церкви. Богато з них не хочуть купити "Вістника" на очі бачини. Бажаю добрих успів правій Братстві Оборони Рідної Церкви. Писомля членську вкладку одного долара.

першити вонремеральний, як об яблуко, цю було висунене на всукраїнських пра-
вославних Соборі у Києві. Ми раз вибра-
ли мету примищати до рідного пра-
вославного Кінса і замістити до Ри-
внії, Варшави, Царгороду та інших міст
закордонні місця. Ми віримо,
що змеже довгий час, коли скликатимуть-
ся миши нашого народу і іскри, і можливо
що що промовлені Богом ще держать пра-
тицю нашого Первоієзекія, щоби
зали відмінно з католицькою Українською
ціллю затримувались нашу побуду. Хто
зможе зупинити нас? Але вже відомо, що
в 1938 році. Син запаготує, а в побуду
нам підійде наше землемісце. Так чи не краще стояти про сво-
єму до кінса? Яким іменем і правом
Мученич в деякій Гітлерум, кому не буде

демо він син співтерити?

В нас праця знова поступає і маємо вже три паррафії і три священики. Тепер організується четверта паррафія і доставляється священик. Але вже відомо, що місіонерський маг-ше-поприєздії своїх посланців до України, він вже відійшов на університет в Білорусі. У нас же не має операції і постепенно котиться в нинішній час, але за заворушилась як гійко ширенім. Ціла справа усхає нашого — патріотизму національної полі, з якого по- переходить велика користь на церковну унію. Тепер видамо маленький «Місіонарський Вістник» і це з осібна нашу місію піддеркує.

Цим разом інчу які бажах Вам і нашій Надії Церкви крашої дої.

Привіт і поздоровлення від наших Боснійських православних Українців.

З глибокою братською паніною
о. Василью С. Стрільчуком,
протопресвітером.
Гравчані 27. жовтня 1935го.

Ми щиро вітаємо наших братів православних Українців в Боснії у Іх релігійній гідності і національній свідомості!

**ВІДДІЛ СУС В ШКАГО СТАЄ В
ОБОРОНІ П. СВИСТУНА**

Шікаго, Ілл., 10—13—35.
До Редакції "Рідної Церкви"
607 МекАртур Білдг. Вінніпег.

Шановна Редакція: —
Прошу помістити в "Рідній Церкві"
Резолюції, ухвалені на зборах відділу

С.У.С. ч. 9. дия 6-го жовтня 1935 р. в Шікаго, Ілл.

РЕЗОЛЮЦІЯ

увалені на зборах відділу С.У.С. ч. 9
в Шіцко, Ілл., на 2-х жовтні 1935 р.
Тому, що наша організація стоять на
станищі, що церкви є народна інституція
її і тому, що проводника нашою організацією
є підпільно-станішнія національна корисні, залишили
Семін Собором не є відмін в самостій-
нічними принципами нашої організації,
її, і тому, що членки екзекутиви С.У.С.
друкованім словом ведуть скіандальну а-
гітацию проти немецьких Ім обіс і чим вно-
сить роздер в громадське життя;
Ми, члены С.У.С., зображені на цих зага-
зданнях зборах рішучо осуджуємо таке
поступування нашого Собору;
Ми рішучо вимагаємо способ бороть-
би з цими діяльністями організатора УГПП і
С.У.С. п. Василія Синисту, до якого наш
Собор має приватні засудження, усклад-
нені вже під час а. проголошення усклад-
нені вже під час а. проголошення

Задача добра, але вона не удача. Із цим відповідаємо. Але відповісти на це питання можна лише з організації, бо вважаємо, що ввиду теперішньої складної міжнародної ситуації конечним є обєднати всі наші сили, а їх залібні провідні олімпійці, в під

Нікола Кирилюк, предсід.
Михайло Тимчук, секретар
П. Фешин, касієр.

РУХ ПО ГРОМАДАХ В СПРАВІ СОБОРУ

Відчіт Владики в Шікаго

(Продовження зо ст. 1).

Громада в Семьї, Ман., ухвалила на 22 листопада такі самі резолюції, як були ухвалені Укр. Православною Собором — «Відчіт» і «акт про боротьбу проти Рідної Церкви», приступчики до яких заснували Семійський канонічний становищем нашої Церкви, як злучений з Кієво-Печерською Церквою, заявлюючи за теперешнім канонічним становищем нашої Церкви, яким притамання п. В. Свістуна, за яого акцію в обороні Рідної Церкви і додавшими скликання надзвичайного Собору надальше до року від останнього Собору.

Громада в Калієт, Саск., в цілості приєднала до Брацтва Оборони Рідної Церкви і тим самим заспільніла зустрічю резолюції:

«Українська Православна Парафія св. Вознесіння в Паскіїві, Н. Дж., зорганізувала в себе Брацтво Оборони Рідної Церкви св. Вознесіння й ухвалила слідуючу резолюцію:

З огляду на те, що Консисторія Української Православної Парафії заснованій Церкві, З. Д. в Америці, в Владиконі, і Теодоровичем на чолі, знехтувала статут цеї Церкви, принятий Собором в 1929 р. і заявлялася за безпідрядними змінами в нашім церковним житті, а саме, за злукою (унією) з Греками, а тим самим відреклася принципів Рідної Церкви в Зап鲁ї з Київом, — і даліше:

З огляду на те, що таке нетактивне поступування Консисторії і Владики не приспівело добра і злуків душі Укр. Православних Церков в Америці, а разорило Церкву на що більше груп, про що свідчить факт, що відходить як чотирьох (гаетт), «Дініро» і «Вістник» в Зл. Держ. і «Вістник» і «Рідна Церква» в Канаді, —

«Наша Парафія, а згідно в імені Парафії, Брацтво Оборони Рідної Церкви св. Вознесіння (при Парафії), заявляє, що стоїть в обороні принципів Української Автокефальної Православної Церкви, такої, в якій скили усім ми при організації нашої Парафії 1925 р.

Наши Брацтво і Парафія, побоюючись шу-
каних (унії) з Греками, були узахамо-
рюю, що коли ми будимо канонічні дії, то
ми є будемо канонічними.

Наши Брацтво і Парафія жадають член скорішого скликання Собору і хочуть, що наша Церква руховізьдає соборницькими законами мірни і священські, а не одиницькими, або думками тих, через котрих стіклі склопотів, шкандалів і роздорів було й в нашій Церкві.

Наши Брацтво і Парафія заявляють, що ніяких відчітів Владики чи інших у себе не приймають і ніяких коштів таких відчітів покривати не будуть, бо такі відчіти не поправляють справи, а зискують, бо розбійт наших братів парафіян, які і так вже, через всякі газети, та памфліти, та безпідрядну боротьбу, та рать віру і добру воно в пілдіцері на нашої парафії, обіженої на силу довгими.

СТОЛО, як і столі на принципи ю: С лиши один український народ, тому може й є лиши одна Українська Автокефальна Православна Церква, якої первоствітлем є найпочетніший Митрополит Київський і Вісіцький України, Василь Липківський».

Катедральна парафія при Церкви св. Володимира в Філадельфії, (значить, при тій Церкві) в тепер катедри нашого Владики о. Івана Теодоровича) на 2 жовтня ухвалила рід тих самих резолюцій, які ухвалили були бувно катедральною парафією в Шічаго і текст яких був друковані в попереднім числі Рідної Церкви. Прі передбіг зборів, але відічіт Владики та писемне додмання Владики звернено до громади, в поміщеній окремий допис в цьому числі.

Другі громади, які ще ухвалили резолюції з додманням Нового Собору, повинні не легально зробити. По інформації і текст наочності резолюцій пишиться до Брацтва О. Р. Ц. на адресу:

Ukrainian Church Defence Brotherhood
607 McArthur Bldg., Winnipeg Man.

ВІДЧІТИ П. СВІСТУНА

В неділю 20 жовтня ц. р. о. Владика в переліз з Канади дав відчіт в нашій парафії, в якій старалася виснити теперешню ситуацію в нашій Церкві з їого погляду. Відчіт був обіяснюваний на що зневільнували вільних відчітів. Відчіт, по імені, в якому в іншій громаді боронувався Брацтво Оборони Рідної Церкви.

Однак зважаючи з відчітом єпископа було якого некорисне. Наша громада і на ділі твердила стоя на тому становищі, яке вона замінила, коли ворзанувала в себе Брацтво. Короткий перебіг відчіту єпископа єдиний:

Наша Церква **може** не тільки від 1921 року, але тисячу років. Ми є тепер **кака** в розумінні кієвських канонів з 1921 року, але неканонічні в поєднанні з Вісіцькою Церквою. Відчіт Владики з Вісіцькою Церквою нам дуже складно, і тому Владика рішів пропровадити нашу Церкву до сміс Вісіцьких Православних Церков. Акт Собору 1921 року був тільки чвергою формациєю в історії нашої Церкви. Це був вимковий акт, який не повторюється вже в нашій Церкві. Коли відordиться наша держава, то Церква на Україні не повернеть назад до того акції, з 1921 року, бо вже буде мати в себе єпископську румо-
лію, по канонам Вісіцької Церкви, і, до того вже в тій єпископські пущі. Поки варто згадати вільний Олексій. Нам потрібне треба лініючи з другою Церквою в Америці (уканонічними) — але та друга Церква (жукиві) є вже в залузі з Вісіцькою Церквою, як ми в та-
кій злущі не є. Ми можемо її далі так існувати без злуків з Вісіцькою Церквою, але так будемо коритися в долині дикотомії до маленької секти.

Про Митрополита о. Василія Липківського загад, що він не має тепер своєї дієцезії, що він з нами не може перепен-
дуватися і порозумітися як голова Церкви з частинкою Церкви. Коли Митрополит пише, то пише як привата людина. Він тепер на покой. Другий Митрополит заслано. Такий стан на Україні може затримати довше і колись, скоріше чи пізніше, наші Церкви **приєднатися** — буде відчіт, щоб нам рукоположили єпископа.

А коли патріарх нас не визнає, то мусимо лініюти канонічними тільки в поєднанні кієвських канонів, а не розумінні канонів Вісіцької Церкви.

Відносно-угоди з жукивіми, то єдина оборона єпископа буда, що це нібито не угода, тільки Тезім до дискусії.

Жалувався Владика, наша громада занадто поспішила з ухвалою революції і тепер ІГ трудно буде завертати. Коли громада буде попросила, він буде прихаві і все висніє.

По його відчіті були занайдіти від богослужіння членами громади, які Г. Нуд, Т. Мінчук, М. Слімук, А. Яремій, В. Сенін, Н. Бунька, О. Бунька і другі. Короткої промові вирівніли бр. Н. Гуд, і Н. Бунька,

в яких заявляло, що наша громада страйт на становищі духовної злукі з Кіевом і не хоче ан злукі з жукивіми або півків кієвського патріарха.

Епіскоп не переконав своїм відчітом нашу громаду. Ми останко дальше твердо на становищі Укр. Автокефальна Православна Церква і на становищі канонів Кієвського Собору.

Вірмо, що архиєпіскопи з пристримою, проти злуків з жукивіми, проти злуків з патріархом і проти змін теперешньої канонічної основи нашої Церкви. Головною повинною заявляти їх комісії скликання нового Собору, що Боже Провидіння не даста, що наша Церква дісталася знов під ярмо чужих.

О. Бунька

СТАВАЙТЕ ЧЛЕНАМИ БРАЦТВА ОБОРОНИ РІДНОЇ ЦЕРКВІ!

ЦЕРКОВНІ ГРОМАДИ! НА СВОІХ ЗБОРАХ ДОМАГАЙТЕСЯ СКЛІКАННЯ НАДВІЧАЙНОГО СОБОРУ УКР. ПРАВО-

СЕРКВІ В КАНАДІ!

По виході другого числа і перед вихо-
дом нижнього числа «Рідної Церкви»
п. В. Свістуна відвідав з обширними від-
мінами про теперішнє положення нашій
Церкви в Канаді в Америці оці місцево-
сті: Саскатун, Вікторія, Гефорд, Канора,
Арап, Мічен, Ст. Джулен, Елмер, Гілбертлейн,
Вейт, і Гардентон в Манітобі. Треба
додати, що переважно в одній місцево-
сті була запрещеність, не тільки
місцева церковна громада, але й доко-
личні громади. Так пр. Вікторів були за-
прещені відмінні церковні громади з Вік-
торів, Редфілд, Глеслін і Мейфер; в Ге-
форді громади з Гефорд, Кірді, і Бор-
ден; в Канорі з Канор, Мікадо-Райн, і
ар; в Арап з Арап і Сопов; в Ст. Джу-
лен з Ст. Джулен, Вонді, Кадворт і Ва-
кес; в Елмерів були люди з Тарнopolю
і Бонмадон, але на жаль п. Свістуна приві-
вав там за пізно вільно і склонно до
відмін для людей Слорд і Абулен; в Гіл-
бертлейн були люди з Гілбертлейн з
Давідом Ешвіл, в Вейт з Вейт і Тол-
стий.

П. Свістуна заявив, що успіхи з його
відчітів були багато більші і кращі, як
їх самий сподівався. Треба головно під-
черкнути факт, що наявні місцевості, які перед відчітом п. Свістуна класифі-
ковані були як противні ідеї Брацтва
Оборони Рідної Церкви, то його відчіті-
вахи стали солідно за тюою акцією. Це тре-
ба сказати головно про Канор. Одна
місцевість, де п. Свістуна не є певний, де
більшість громади, що Пайн Рівер, зві-
дичі він мусів вихідіти зараз таки по від-
чіті і не має нагоди переговорити спра-
вую окремо з членами громади. Що це
решта місцевостей, то подавляюча біль-
шість членів громад, солідаризується з
акцією Брацтва.

Наїкрайні доказом успіху відчітів п.
Свістуна є число вірників, що стоять чле-
нами Брацтва Оборони Рідної Церкви
зразді також по його відчіті, але незадо-
гіл по відчіті. Більшість як 200 членів Бра-
цтва вписалася на наслідок відчітів п. Сві-
стуна.

П. Свістуна просить нас подувачувати у-
частникам всіх відчітів, котрі, що жертва-
ють життя, подорож, які зберуться від-
мінами, які вже мають членство в частині
коївських відмін, з членських вкладок, які
якіє в цілості підуть на кошти від-
мін «Рідної Церкви».

Рівномірно Брацтво Оборони Рідної Церк-
ви і «Рідна Церква» почиваються до мілого обов'язку поизважувати п. Свістуна
за те, що жалів відійти свій до-
рогій час і почині тільки труду з відчітів
їх і то в зимову пору, що тільки запев-
ни ти і ти успіх акції Брацтва.

Сподіємося, що всі громади, які п. Сві-
стуна відвідав, як найкорші відбудуть
в себе збори для ухвалення резолюції
їх становища до Семого Собору

і з додманням скликання надзвичайного
Собору.

П. О. Клімік просить нас помістити
їого заяву:

Оцім заявляю, що я ніколи не говорі-
вів з Пілдубином того, що його тверді-
ження, які вже були подорож, також
їх тільки зажадали з членських вкладок,
які якіє в цілості підуть на кошти ві-
дмін «Рідної Церкви».

Рівномірно Брацтво Оборони Рідної Цер-
кви і «Рідна Церква» почиваються до мілого обов'язку поизважувати п. Свістуна
за те, що жалів відійти свій до-
рогій час і почині тільки труду з відчітів
їх і то в зимову пору, що тільки запев-
ни ти і ти успіх акції Брацтва.

Сподіємося, що всі громади, які п. Сві-
стуна відвідав, як найкорші відбудуть
в себе збори для ухвалення резолюції
їх становища до Семого Собору

і з додманням скликання надзвичайного
Собору.

В ІМЕНИ ПРАВДИ

П. О. Клімік просить нас помістити
їого заяву:

Оцім заявляю, що я ніколи не говорі-
вів з Чі 21 ц. р., що я ніби казав,
а опісля ще я потвердив, відруге, що на
зборі Б.О.Р.Ц. після членом Стрілецької
Громади 15 карток, Це цілком розходить
ся з правою, бо такого не було — отже
я не міг того говорити.

Все та історія є перекрученням нашої
бесіди з П. Пілдубином, або відумка Ко-
гості з його гурта.

О. Клімік.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

зложили следуючі:

В. Носарук, Вакав, Саск.,	\$10.
Іван Вахна, Елма, Ман.,	4.
М. Баган, Пайн Рівер, Ман.,	2.
Разом	\$16.

Xоть дальше?

ЗАСТАНОВІТЬСЯ ДОБРЕ (Докінчення з ст. 15.)

Церквою і другими Православними Церквами є канонічна єдність.

Отже канадська консисторія каже: Нема ріжків між кійськими каноніями і старими каноніями; а Владика каже: Є велико ріжкив між однією й другими.

Дальше наша Консисторія каже: Між Автокефальною Церквою і другими Православними Церквами є канонічна єдність; а епископ каже: Ні, також єдністю є тимо чо під ним, Владика ще під патріархів покров, що тут єдністю привернуті.

Розумійте всі, кому-ж з них віртає? Подумайте дальше, як можна консисторії і Владиці взаємно себе попірати і вправдовувати, коли їх становища так! відмінні, суперечні, що взаємно і ліквідно від себе викидають?

ЯК ЛЮДОВІ В ЄВРОПІ РОЗУМІЮТЬ РЕ- ЗОЛЮЦІЮ СЕМОГО СОВОРИ?

Наша консисторія прямо що ширк вилазить, щоб доказати вірність нашої Церкви що Семій Собор не зробив жамін в Україні. Церкви є канонічною таємницею Нерхка — макарівщина Симеон Собором. Мовляв, що тога той Синисти її Брацтво Оборони Рідної Церкви нас члектиють? Чого вони крихують? Семій Собор? Так, Собор не ухвалив нічого такого, що показувало, що наша Церква засуватися з чужими Церквами, а є обісна, що вона їде патріархів, або що вона луничиться з жуками.

Шоб дехто не подумав, що тільки члени і прихильники Брацтва пояснюють резолюцію Семого Собору як зміну доскорішого становища нашої Церкви, на-ведемо да прямір, які показують, як люде в Европі толкують свої реформи? Семій Собор.

Перший прямір: «Церкви А нари», один з Волинської консисторії Православної Церкви в Польщі, ось та референс Семій Собор в чисел 12, з 1 вересня 1935 (ст. 364):

«Світлій момент історії відроджен-
ня Української Православної Церкви. Я
подесь преда, на початку 1935 року
засновано — Конад церковний Со-
бір Автокефальної Церкви в Америці,
який ухвалив підлатісниця юрисдикції Цар-
городського патріарха І, коли то потро-
но, приняті провідниці Церкви архи-
єпископом Теодоровичем, єпископському хиротонію по канонах Православної Церкви. Собор також ухвалив згучитися з Українською Православною Церквою в Америці, що програнгуєвав б. пт-дн.
епископа Йосифа Жаданського».

Другий прямір: Коли дехто з конси-
торії хотів сказати, що почина новин-
ка могла бути опера на згадуванні з Собору не конче в «Вістниці», але в дру-
гих українських газетах, то ми наведе-
мо другий прямір, да автором заміти є проф. І. Огієнко, який дуже добре про-
цілу справу поінформував:

Проф. І. Огієнко містить в «Нації Культури», кн. 5, за серпень 1935, ст. 338, такі слова: «Собор засудив резолюцію, що говорить про „примірне до відома“ ініціативи єпископа в справі навязання зносин з патріархом, і в якій резолюції є оті нібито застереження щодо соборності, самостійності і так далі, али в якій також є заєздання зірван-
ня зносин з Києвом. Над тим резолюцією проф. Огієнко дає ось такій прору-
ческий напоганок: «Собор засудив резолюцію, що говорить про „примірне до відома“ ініціативи єпископа в справі навязання зносин з патріархом, і в якій резолюції є оті нібито застереження щодо соборності, самостійності і так далі, али в якій також є заєздання зірван-
ня зносин з Києвом. Над тим резолюцією проф. Огієнко дає ось такій прору-
ческий напоганок: «Собор засудив резолюцію, що говорить про „примірне до відома“ ініціативи єпископа в справі навязання зносин з патріархом, і в якій резолюції є оті нібито застереження щодо соборності, самостійності і так далі, али в якій також є заєздання зірван-
ня зносин з Києвом. Над тим резолюцією проф. Огієнко, як і всі тимулю, розуміють першу резолюцію Собо-
ру в тій спосіб, що він членство Брацтва Оборони Рідної Церкви, а іменно, що Собор «принизив до відома» ініціативу єпископа в справі патріаршого покрову, «принизив до відома» ініціативу єпископа до патріарха, себе уготу з жуками. А все те означає, що Собор аглоєнися не тільки на патріарший покров, який сма-
чає підлеглістю нашої Церкви патріар-
хов, і не тільки зірванням духовних зно-

сні з Києвом, але й принципіальну згоду на злук з жуками. Так всі тимулю що до першої резолюції розуміють. Тіль-
ки одна консисторія і ПІ прислужники хо-
чуть замалити вірним очі і хочутъ з
ного зробити бла.

ЗАВВАГИ-БРАТЧИКА

Писали наші старі — каноністи, що на Соборі головне річищо слово мали де-
легати-фармери. Заглянемо до звіту, як-
ий надрукований консисторією, а побачимо
майже скільки в тій пропозиції.

Заглянемо, що слово забирали: Адв-
окати 134 разів; духовники 127 разів;
фармери почислено і те, що вони
поприбрали внески (їм пропоновані по-
рати) і резолюції.

Щодо числа осіб, які забирали слово:
виходило зі складу делегатів 19;
на 88 звітів засідань — більшість 24;
місцем 13; зважок 5.

З повного бачимо скільки фармер-

ський елемент мав річащого слова та
вступну на Собор.

Один прихильник старо - каноністів пояснив противникам свій підлоговий став:

— Бачите, — каже — у нас вже все було „обрайт“. Треба що будою одному клу-
паку, що нам зличитися з Царгород-
ком, а тут вискочив Синисти і наробив
хадізені.

Дімодово від себе, що того куличка
треба — та не нам, а тим, що хочу з-
ложитися на боянів шин. Невідьми, як
вішик, що є до того самим басі-
дівником з року на рік (чи в нас така слав-
бість на нові сили, чи недопускеми-
ніого тільки членів однієї родинні-
кликін?)

Стеценінн-О. Самук-Арсенін: замітка:

— Синак якось відповів: „О, які ви
басідівники!“ (басідівник). З огляду на-
шо, що програма Зілда вложена в поспі-
ху і через це дуже бідна, я пропоную,

щоб Зілд і в Саскатуні і в Едмонтоні

авіа під обради ще такі сприй: 1) як
доводи в нас будуть єдні, що орієнтується тіль-
ки на одну родинні-клуку? 2) чи заплано-
вані сканії є є причинною стравлен-
ням в нашому землеробстві, а не від-
ходом застосуванням, на, способами, як
підтримані? 3) Чин-органом з “Укр-
Голос”?

— Сус-ч, чи кізки?; хто контрол-
ює “Укр. Голос”?;

— як у нас відомо, відіграє в
нашому житті в Канаді “провід”, а як

на масах судильний вибрік українських

діяльності, як адм. інспектори, які від-
повідають за якісність земельного

землі, робіт з езапом гілків країни

справи; або чому бувший посол Україн-
ської республіки “провід”, хоч на словах

абої всі опорядили?

— є що багато інших справ, які варто
буде порушити на зілді і які я постара-
юся порушити на самім зілді як обіз

за земельні землі, за земельні землі

сканії на ці дуже важкі справи. Коли вже
раз зілд скликаний, треба на него поїх-
ати. Тому я постараюсь бути на зілді в

Саскатуні, куди задорожено видно ві-
дубівськими ректорієм крім мене. Я прийду

без запрошення. Як інколи обставини

позволяють, то постараюсь приїхати на зілд

до Едмонтону.

— Ці землі, я повинен буде подати до
“Укр. Голосу”, але я з гори знаю, що “Укр. Голос” візможні відмінні

як і попередні мої статті, заяві мавіть

оголошення.

— Тому прошу “Рідну Церкву” що завва-

гомі мої помістні.

НАРОДНИЙ ЗІЛД В САСКАТУНІ • І ЕДМОНТОНІ

П. В. Синисту просить нас помістні
сказувати:

Читавмо в “Укр. Голосі” з 11 грудня,
що в Саскатуні і Едмонтоні відбуваєт-
ся Перший Зілд Саскатуні — 26-27.12.1935.

грудня, а в Едмонтоні 29-31 грудня

ци. р. Дивись це оголошення випаду рішен-
ня ц. Царя від 1935 року № 1000, що са-
мий Зілд відбувається як в літі 1936 ро-
ку. Дивись вони тим більше, що коли

ділово здогадується скликання називан-
ного Собору, то наш “пробіг” (а це ті

самі люди з Церкви) відбувається як в
зимі, але відбувається, але світський

Собідівник зілд відбувається перед часом і то проти
вимірюваного рішення останнього Зілда. А
може що називаний членістю стався в

Сус-ч із іншими союзними організаціями? Ни-
чого, що давало причину на скликання

зілда в зімні, бо ж кожний знає, що ус-
пішний зілд може бути тільки одні в ро-
ці. Дивись це оголошення в “Укр. Голосі”

з 1935 року місце для Суму? Чому це так? У

Синисту відповідає: Суму відбувається

зілдом відома відрада що такі сприй: 1) як

доводи в нас будуть єдні, що орієнтується тіль-
ки на одну родинні-клуку? 2) чи заплано-
вані сканії є є причинною стравлен-
ням в нашому землеробстві, а не від-
ходом застосуванням, на, способами, як

підтримані? 3) Чин-органом з “Укр-
Голос”?

— Сус-ч, чи кізки?; хто контрол-
ює “Укр. Голос”?

— як у нас відомо, відіграє в

нашому житті в Канаді “провід”, а як

на масах судильний вибрік Української

республіки; або чому бувший посол Україн-
ської республіки “провід”, хоч на словах

абої всі опорядили?

— є що багато інших справ, які варто
буде порушити на зілді і які я постара-
юся порушити на самім зілді як обіз

за земельні землі, за земельні землі

сканії на ці дуже важкі справи. Коли вже
раз зілд скликаний, треба на него поїх-
ати. Тому я постараюсь бути на зілді в

Саскатуні, куди задорожено видно ві-
дубівськими ректорієм крім мене.

— Що землі, я повинен буде подати до
“Укр. Голосу”, але я з гори знаю, що “Укр. Голос”

візможні відмінні

як і попередні мої статті, заяві мавіть

оголошення.

— Тому прошу “Рідну Церкву” що завва-

гомі мої помістні.

В. Синисту

РОЗПРОДАЖ “РІДНОЇ ЦЕРКВІ”

Ціна кіннішого примірника з 10 ц. Програмою від 1935 року в розпра-
дозіл “Рідної Церкви” вислати на лі-
теративність як нафкорсіре.

Ми не відмімо “Рідної Церкви” на за-

бору, тільки на поширення ідеї Брац-
тва Оборони Рідної Церкви, що поклала

собі за цілі перевокати загальний

Собідівник. Кошт “Рідної Церкви” покри-
ється з членських вкладів в Брацтві О. Р. Церкви. Владка виносить ідею “Рідної Церкви” даром.

Хтось ще не є членом Брацтва Оборони

Рідної Церкви, повинен зарах виплати-

Складка 1 дол. дає вам право до пе-
редплати “Рідної Церкви”.